

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ «СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я»

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2014 рік

№ 12 (281)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Нова Україна зустрічає 2015 рік

Дніпропетровець Антон Заболотний один з тих мільйонів молодих українців на Сході України, котрий попри жорстку русифікацію цього регіону, не зрадив національні ідеали, залишився вірним своєму народу навіть у часи відкритої агресії з боку Москви. **Читайте в цьому номері публіцистичну замітку Фіделя Сухоноса «Путін такого не міг передбачити».**

4

СТОРІНКА
КОЛЬОРОВОЇ
ВІЛКІКИ

«БОРИСТЕН» — літературно-мистецький, публіцистичний та науково-популярний щомісячник

Шеф-редактор **Фідель СУХОНИС**
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:
ІВАНЕНКО Валентин Васильович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, проректор, доктор історичних наук, професор.
СВІТЛЕНКО Сергій Іванович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор.
ШВИДЬКО Ганна Кирилівна — Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.
УДОД Олександр Андрійович — Інститут інноваційних технологій та змісту освіти Міністерства освіти і науки України (м. Київ), директор, доктор історичних наук, професор.
ВАСИЛЕНКО Віталій Олександрович — Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.
ПОПОВСЬКИЙ Анатолій Михайлович — Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, професор кафедри мовної підготовки, доктор філологічних наук, професор.
ДЕМЧЕНКО Володимир Дмитрович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан факультету систем та засобів масової комунікації, доктор філологічних наук, професор.
ЗАВЕРТАЛЮК Нінель Іванівна — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, професор кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор.
ШЕПЕЛЄВ Максиміліан Альбертович — Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, завідувач кафедри міжнародних відносин, доктор політичних наук, доцент.
ТОКОВЕНКО Олександр Сергійович — Дніпропетровський національний університет, декан соціально-гуманітарного факультету суспільних наук та міжнародних відносин, доктор філософських наук, професор, голова спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.
ГНАТЕНКО Петро Іванович — Дніпропетровський національний університет, завідувач кафедри філософії, доктор філософських наук, професор, член спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.
ТЕРЕЩЕНКО Алла Костянтинівна — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
СТЕПОВИК Дмитро Власович — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
ГРИЦА Софія Іосипівна — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
НАЙДЕН Олександр Семенович — інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор культурології, професор.
КИТОВА Світлана Андріївна — Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, професор кафедри української літератури, доктор культурології, професор.
ШЕИКО Василь Миколайович — Харківський державний університет культури, ректор, доктор історичних наук (культурологія), професор.
КУЦ Ірина — коректор.

Представництва редакції:
у Києві: Володимир Барна, вул. Банкова, 2, 01024, м. Київ, тел. 066-6243231
у США: Bahriany Foundation, INC 19669 Villa Rosa Loop Fort Myers, FL., 33967 USA.
а редакційні справи у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;
в Канаді: Mr. N. Vorotilenko, 9424 173 Str., Edmonton, AB., T5T 3K8, Canada;
у Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
у Бразилії: Wira SELANSKI, Rua General Glicério, 400 apt. 701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brasil, Telefax: (00-55-21) 2557-5517;
у Австралії: Mr. Fedir Habelko 5. Reserve C. T., Glenroy VIC. Australia — 3046 T.& Fax: 03.93061997;
у Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18/L, Lod, Israel;
у Польщі: Jurii Hawryluk, skr. pocz. 55, 17-100 Bielsk Podlaski, Polska;
Кольпортер на США та Мексику: Parion Chejlyk 45 Mountain Ave. Warren, N. J. 07059.

Редакція не відповідає за думки і факти, викладені авторами на сторінках щомісячника. Листується з читачами лише через журнал. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторам.
 Редакція залишає за собою право скорочувати матеріали без згоди авторів.
Адреса: журналу «Бористен», вул. Телевізійна, 3, 49010, Дніпропетровськ—10, Україна
Телефони: 050-340-28-27, (056) 713-52-58.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com
Наша веб-сторінка: www.borysten.com
 Читайте нас на facebook за адресою: <https://www.facebook.com/borysteninfo>
Серія KB, реєстр, номер 16084-4556 ПР Рік видання двадцять третій.
ЗАСНОВНИК: Дніпропетровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу «Бористен», Національний гірничий університет, Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара. **ВИДАВЦІ:** Дніпропетровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу «Бористен», Національний гірничий університет, Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара.
 Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт з історії філології політичних наук, мистецтвознавства та культурології.
 Номер рекомендовано до друку вченою радою НГУ України.
Формат 60/84/8, друк офсетний.
Умов друк. арк. 4,65. Тираж 1500.
Друк ФОП Кругляк І.С. Свідцтво ДП № 160-р від 16.05.2013

УКРАЇНО, ти моя молитва...
Василь Симоненко

**Тей, пошлемо листочок до раю:
 „Не забудь нас, Святий Миколаю!
 Не забудьте про нас, янголятка! —
 Вас прохають і хлопці й дівчатка.
 Завжди ми були чемні та милі,
 До садочка охоче ходили,
 Шанували матусю і тата,
 Любили сестричку і брата.
 Ми складаєм долоні маленькі
 У молитві до Божої Неньки,
 Тож гостей ми чекаємо з неба —
 А Антипка нам зовсім не треба!”
 Тей, напишем листочка до раю:
 „Ми чекаєм, Святий Миколаю!
 Ми чекаємо вас, янголятка!”
 А піднішемо: Хлопці й дівчатка.**
Н. Наркевич

-ЗМІСТ-

- 1 стор. - У Дніпропетровську вчителі навчалися створювати аудіокниги
- 2 стор. - На Дніпропетровщині представники понад 35 батьківських громад приєдналися до обговорення роботи батьківських фондів у школах і дитсадках; Допомога АТО від профтехосвіти Дніпропетровщини
- 3 стор. - Донецький виш-«переселенець» у Кривому Розі отримає власний корпус на вул. Острівсько-го; Україна разом
- 4 стор. - Герої живуть поруч
- 5 стор. - У Дніпропетровську відбулася III Всеукраїнська науково-практична конференція з філософії та практики випереджаючої освіти для сталого розвитку; Прапор з побажаннями від бійців АТО для учнів КЗШ №36
- 6 стор. - Про особу Ісуса Христа
- 7 стор. - 15-річчя Центру естетичного розвитку НГУ
- 8 стор. - «Кожна людина – це ніби чаша Грааля»
- 9 стор. - Всеукраїнський тиждень права в ДНЗ «МВПУПІТ»
- 10 стор. - Тренінг для першокурсників «Згуртованість колективу»
- 11 стор. - Вікно в світ; На Дніпропетровщині стартував проект військово-патріотичного виховання «Захист Вітчизни»
- 12 стор. - Юрій Новіков в гостях у ДНУ: «Музика – це мистецтво для всіх»
- 13 стор. - Студент ДНУ – чемпіон світу з кікбоксингу; Український студент може безкоштовно навчатися в Чехії
- 14 стор. - Пам'ять про героїв житиме в університеті
- 15 стор. - «Зимова витинанка» у ДНУ
- 16 стор. - АМЕРИКАНСЬКІ РИБАЛЬСЬКІ БУВАЛЬЩИНИ; КАЛІНІВЦІ ЗНАТИМУТЬ БІЛЬШЕ ПРАВДИ ПРО УКРАЇНСЬКУ ІСТОРІЮ
- 17 стор. - Спрямовані в українське завтра; Французькі преференції для українських студентів
- 18 стор. - «Дракон – літай!»
- 19 стор. - У пошуках величної душі
- 20 стор. - Спогади подій 2014 року
- 21 стор. - Різдвяний сон
- 22 стор. - В гостях «Слово» з Прикарпаття
- 23 стор. - Димитр Христов: «І стражем стане нам Небесна сотня!»
- 25 стор. - Як Новий Рік дорогу до школи шукав
- 26 стор. - Шевченківські лауреати з Дніпропетровщини – ювіляри 2014 р.
- 28 стор. - ДО 180-РІЧЧЯ СМЕРТІ ГЕРОЯ УСТУМА КАРМЕЛЮКА УКРАЇНСЬКОГО «РОБІН ГУДА»
- 30 стор. - Величавий Концерт Софії Федини Норт Порт, Флоріда
- 31 стор. - Слово збагнув, дякуючи бабусі; Чому ми виїхали з дому?
- 32 стор. - Вісімдесятять один років; «ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ»
- 33 стор. - КАМО ГРЯДЕШИ
- 36 стор. - Український фольклор

У Дніпропетровську вчителі навчалися створювати аудіокниги

У Дніпропетровському обласному інституті післядипломної педагогічної освіти відбулися два професійні тренінги для педагогів, які працюють в експериментальних загальноосвітніх навчальних закладах за проектом «Медіаосвіта».

Вчителі навчилися працювати з мікрофоном, враховувати технічні складності запису голосу, роботі в програмах з обробки та монтажу звукових файлів, особливостям створення аудіокниг та аудіопостановок для одного й кількох голосів тощо.

Усією цією інформацією надалі вчителі зможуть поділитися зі своїми учнями заради створення якісного медіапродукту, який сприяє розвитку творчих здібностей та, одночасно, популяризації книги і читання в Україні.

Ідея проведення подібних тренінгів, координація їхньої роботи та реалізація належать кандидату філософських наук, письменниці Наталії Дев'ятко, доценту кафедри випереджаючої освіти та управління інноваційною діяльністю ДООППО.

Для перетворення в аудіопостановки були обрані твори для дітей та юнацтва сучасних українських письменників: Тамари Мельниченко, Зірки Мензатюк, Василя Чухліба, Валентина і Яни Бердт, Романа Росіцького, Лесі Мовчун, Володимира Читая, Марини Павленко, Олени Лань, Наталки Малетич, Ольги Бусенко, Ніни Воскресенської, Наталі Хаткіної.

Загалом вчителі озвучили казки і фрагменти повістей і романів тривалістю у майже годину, що є повноцінним аудіозбірником. Наразі всі бажаючі можуть прослухати ці аудіозаписи у мережі Інтернет.

Імовірно, що цей пілотний проект буде першим у циклі подібних аудіозбірників.

На Дніпропетровщині представники понад 35 батьківських громад приєдналися до обговорення роботи батьківських фондів у школах і дитсадках

Обговорити можливості створення дієвого механізму легалізації батьківських внесків у дитячих садках і школах області зібралися представники батьківських комітетів Дніпропетровська, Дніпродзержинська та Павлоградської. Чому систематична робота благодійних фондів у навчальних закладах має право на існування та де пролягає межа між добровільними внесками та поборами – визначили у ході відкритого діалогу. За підсумками форуму спільноту ознайомили з 6 кроками у створенні фондів. Наступне батьківське зібрання має пройти вже у 2015 році, а загальні напрацювання від усіх зустрічей у департаменті освіти і науки облдержадміністрації об'єднують систематизувати та передати до профільного Міністерства.

«Батьки часто обурюються, мовляв, у школах постійні побори – на лікування, харчування, нові меблі і так далі. Суми накопичуються досить великі, а тому постає питання: що треба зробити, щоб ці побори припинилися? Ми розуміємо, що навіть вольове рішення, на жаль, не зможе покласти край нестачі фінансів. Тому підходи до вирішення цього питання ми шукатимемо за круглим сто-

лом разом з представниками батьківських громад», – наголосив радник голови облдержадміністрації Борис Трейгерман.

Також за його словами, практика введення батьківських або так званих благодійних фондів має отримати законодавче підґрунтя. Усі кошти, які матиме фонд на своєму рахунку, будуть повністю підконтрольні батькам. Тобто ані класний керівник, ані директор школи не матиме до них доступу. Наразі схожі системи роботи запроваджені вже у 20 школах області.

Разом з тим, чиновники нагадують, що державних коштів далеко не завжди вистачає на те, щоб повною мірою покрити видатки на освіту:

«70% бюджетів у деяких населених пунктах ідуть лише на покриття витрат на захищені статті, зокрема, це стосується енергоносіїв. Але на розвиток шкіл і дошкільних навчальних закладів цих коштів не вистачає. Такий стан речей наразі реальний, хочемо ми цього чи ні. Тому необхідно обговорити з батьками їхню нову роль співінвесторів. Найперше право, яке надається батьківській спільноті у цьому випадку – це можливість повного контролю використання власних коштів», – повідомив директор департаменту освіти і науки облдержадміністрації Олександр Демчик.

Загалом створення батьківського чи так званого благодійного фонду у навчальному закладі складається з 6 обов'язкових кроків.

Крок 1. Створенням фонду має опікуватись юридична особа. Саме вона реєструє об'єднання в управлінні юстиції, а після цього контролює подальшу його діяльність.

Крок 2. Упродовж 10 днів новостворена організація повинна стати на облік у Фонді соціального страхування.

Крок 3. Постанова благодійного фонду на облік у місцевому Пенсійному фонді.

Крок 4. Передача документів об'єднання до органів державної податкової інспекції.

Крок 5. Відкриття банківського рахунку, отримання дозволу та виготовлення офіційної печатки фонду.

Крок 6. Реєстрація у центрі зайнятості.

Інф. ДОН ДОДА

Допомога АТО від профтехосвіти Дніпропетровщини

Колектив Міжрегіонального центру професійної підготовки звільнених у запас військовослужбовців власноруч виготовив безпілотник на допомогу військовим зони АТО. Головним елементом безпілотника є електроніка та відеокамера. Максимальна висота польоту пристрою сягає 2 км., а відстань близько 4 км та швидкістю 40-50 км/г. Унікальна техніка коштує декілька тисяч гривень, що дешевше від закордонних аналогів.

Навчальний заклад готує спеціалістів з професії «Радіомеханік з обслуговування та ремонту радіотелевізійної апаратури. Оператор комп'ютерного набору», які із зацікавленістю допомагали викладачам та майстрам у розробці унікального пристрою. Доречі, в майбутньому керівництво центру планує отримати ліцензію для підготовки молодих спеціалістів з професії «Оператор безпілотник».

Це не лише приклад допомоги ПТО області в зону АТО, а ще й ствердження творчих можливостей ПТНЗ Дніпропетровщини!

В.М. Василенко,
директор НМЦ ПТО
у Дніпропетровській області

Донецький виш-«переселенець» у Кривому Розі отримає власний корпус на вул. Островського

Таке рішення ухвалили вчора за круглим столом між представниками облдержадміністрації, керівництвом Криворізького національного університету та Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського. На це підписали й відповідний документ. Будівля корпусу, який належить КНУ, знаходиться у Кривому Розі на вул. Островського. Наразі приміщення не використовується. Для того, щоб забезпечити необхідні умови для ведення навчального процесу, необхідно отримати дозвіл також місцевої теплоцентралі. Разом з тим, у Донецькому виші сподіваються розпочати навчання в новому корпусі вже у лютому 2015 року.

Конфлікт, який стався у Кривому Розі, був пов'язаний з ніби незаконною передачею одного з корпусів Криворізького національного університету, що знаходиться на вул. Семашка, у користування Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського.

«Дуже неприємно, що ситуацією, яка склалася цими вихідними скористалися наші недруги, представники так званої «ДНР». Вони одразу ж звинуватили владу, мовляв, подивіться, як там поставилися до наших колег, у Кривому Розі їх ніхто не чекав, їх уже виганяють на вулицю, а студентів «підіймають на вили». Але ж ми з вами розуміємо, що Донецький університет на якийсь час стає мешканцем цього міста, і нам необхідно зробити усе, щоб вони змогли розпочати навчальний процес, і щоб знайдене рішення влаштувало усіх», – зазначив радник голови облдержадміністрації Борис Трейгерман.

Можливість мати окреме приміщення для проведення занять для усіх студентів Донецького університету була єдиним проханням вишу-«переселенця».

«У нас одне єдине прохання: дайте нам окреме приміщення, щоб ми могли працювати, навчати наших студентів. Сьогодні до нас перевелось вже 1,8 тис студентів, з них 809 на очній формі навчання. Зі своїми сім'ями сюди з Донбасу переїхали до 50 студентів. Ще 30% наших студентів залишилися на окупованих територіях, і ми дуже хочемо, щоб вони змогли виїхати звідти, але бойовики залякують їх, не віддають документи. Наразі ми змогли поновити 15 кафедр із 30 колишніх», – розповіла в.о. ректора користування Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського Оксана Чернега.

За словами в.о. ректора Криворізького національного університету Миколи Ступніка, непорозуміння з розподілення приміщень сталося ще у жовтні, одразу після переїзду Донецького вишу до Дніпропетровщини. У ході круглого столу ректор порадив не заціклюватись саме на корпусі на вул. Семашка, адже це один з трьох великих корпусів, які виведені на опалювальний період із експлуатації і увімкнути його неможливо. Проте є інші корпуси, і одним з таких є приміщення на вул. Островського. Поруч з будівлею, на вул. Тевосяна, є також гуртожиток. Можливість його передачі у тимчасову оренду Донецькому вишу також не виключають.

Разом з тим, останнє слово у питанні повного розселення Донецького вишу та його студентів залишається за Міністерством освіти і науки України:

«Виш, який переїхав до нас із Донецької області ми вважаємо вже нашим, а отже, нам необхідно розуміти його становище та рухатись у прийнятному для всіх напрямку. Ми маємо розуміти, що остаточне рішення прийматиме Міністерство, але базуватися воно буде на тій концепції, яка зараз ухвалюється», – повідомив директор департаменту освіти і науки облдержадміністрації Олександр Демчик.

Гроші на відновлення та утримання обох приміщень представники Донецького вишу планують взяти з рахунків навчального закладу. Крім того матеріальна база університету імені Туган-Барановського передбачає також отримання гранту Євросоюзу у розмірі майже 2 млн євро.

Інф. ДОН ДОДА

Україна разом

Учасники гуртку «Чарівна голка» Дніпропетровського центру професійної освіти приймають участь в унікальній та безпрецедентній акції «Україна – разом».

Гуртківці на мапі України вишивали територію Дніпропетровської області – свого рідного краю.

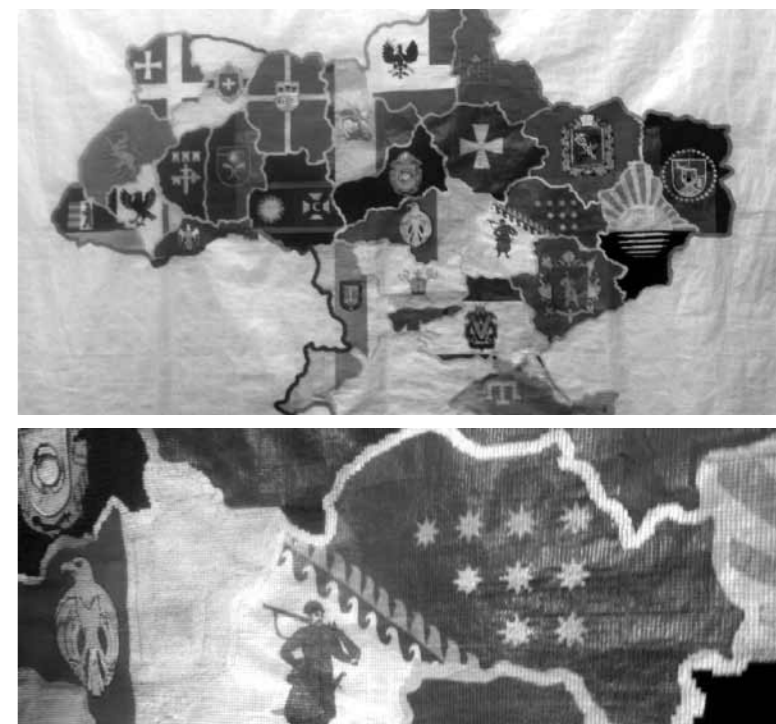
Ескіз вишивки був створений із використанням прапорів кожної області України.

Ця акція претендує на національний рекорд. Національний реєстр рекордів України офіційно зафіксує його після завершення вишивання в номінації «Карта України вишита вручну найбільшою кількістю вишивальниць».

В Дніпропетровськ частково вишита мапа України була передана із зони АТО. Полотно передали з Краматорська, де разом із усіма бажаними жителями Сходу його вишивали бійці АТО.

Патріотичне виховання та ознайомлення із традиціями та культурою своєї батьківщини є дуже важливими компонентами освіти сучасної української молоді.

В.М. Василенко,
директор НМЦ ПТО у
Дніпропетровській області

Герої живуть поруч

Непрості часи переживає нині Україна. Щоб забезпечити цілісність держави, спокій і мир, героїчно воюють Збройні Сили України. Вихованці Вільненського НВК звернулися з проханням до командування 25-ї окремої повітряно-десантної бригади побувати в гостях у десантників.

До цієї зустрічі готувалися заздалегідь: власноруч виготовляли подарунки-обереги, малювали малюнки, підготували колективну стіннівку та фотогазету від юних патріотів рідної землі. Учні, разом з директором НВК Бойко Інною Григорівною та вчителями, відвідали 25-ту окрему повітряно-десантну бригаду, яка розташована в смт Гвардійське.

Зустріч була щирою й теплою. Майор Кожемяка Олександр Іванович провів екскурсію до пам'ятника загиблим десантникам 8-ї роти 25-ї Дніпропетровської ОПДБр, які полягли смертю хоробрих під час виконання бойового завдання по підтриманню миру в Закавказьких республіках наприкінці 80-х років.

Далі екскурсантів запросили до солдатської казарми, показали умови проживання контрактників, місце для зберігання зброї. Найбільше учнів схвилювала присутність поряд тих, хто захищає і захищає нашу Україну в зоні АТО. Мужні, вольові обличчя, повне озброєння десантників справили на присутніх глибоке враження особливо на шестикласників, які були найменшими серед гостей.

«Те, що сьогодні має бригада – заслуга командира бригади полковника Содоля Юрія Івановича, всіх офіцерів

та рядових, – продовжив далі свою розповідь майор Кожемяка О.І. Відбудовані казарми, з нуля зроблена тренувальна база – малий артилерійський полігон, де освоюють одну з найскладніших спеціальностей – артилерист, побудована психологічна тактико-спеціальна смуга перешкод. Старшокласники з цікавістю слухали, скільки потрібно знати і вміти та якими навичками володіти, щоб стати справжнім спеціалістом. І вже іншими очима дивилися на десантників-професіоналів.

Притихлі й збентежені учні слухали розповідь офіцера про своїх побратимів, хто ціною свого життя виконав свій обов'язок, захищаючи цілісність нашої держави. Героїчно загинули 109 офіцерів і солдат 25-ї Дніпропетровської ОПДБр.

Хвилина мовчання... Осінній вітер... І сльози на очах дітей.

Ознайомивши з історією 25-ї бригади, учнів запросили до парку бойових машин, де була можливість не тільки подивитись на бойову техніку, а й познайомитись з тими, хто на цій техніці виконував бойові завдання. Школярі виявили справжню зацікавленість, розпитували про можливості машин, їх характеристику, швидкість, бойовий потенціал.

Зі словами вдячності за гостинність, мужність, високий бойовий дух, патріотизм звернулася до командування, офіцерів, захисників нашої держави директор НВК Бойко І.Г. підкресливши, що саме вони є для кожного взірцем виконання обов'язку – бути завжди на сторожі миру і захисту Вітчизни!

Справжньою нагородою для вихованців та педагогів НВК стало фото на згадку з Героями-захисниками.

Інф. ДОН ДОДА

У Дніпропетровську відбулася III Всеукраїнська науково-практична конференція з філософії та практики випереджаючої освіти для сталого розвитку

У Дніпропетровському обласному інституті післядипломної педагогічної освіти відбулася III Всеукраїнська науково-практична конференція «Філософсько-теоретичні та практико-орієнтовані аспекти випереджаючої освіти для сталого розвитку».

У конференції взяли участь науково-педагогічні працівники вищих навчальних закладів та післядипломної педагогічної освіти, керівники середніх загальноосвітніх навчальних закладів, вчителі, представники управлінь і відділів освіти, докторанти, аспіранти, здобувачі, студенти. Серед доповідачів були гості з усієї України, зокрема, з Києва, Вінниці, Івано-Франківська, Запоріжжя, Одеси, Львова, Дніпропетровська, Кривого Рогу, Нікополя, Дніпродзержинська та ін.

Метою конференції було визначити та розкрити найбільш важливі проблеми взаємодії філософії, освіти, культури, особливості сучасних парадигм освіти в умовах роз-

витку громадянського суспільства, методологію, методіку та технології випереджаючої освіти для сталого розвитку як основи модернізації сучасної системи освіти, обмінятися досвідом щодо управління сучасною школою у контексті освіти для сталого розвитку, практики впровадження її складових – екологічної та енергоефективної освіти, гендерної освіти, медіаосвіти, соціального партнерства, здоров'язбереження.

Керували роботою конференції доктор філософських наук, професор, академік Академії наук вищої школи України Михайло Ілліч Романенко, в.о. ректора Дніпропетровського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти і доктор філософських наук, доцент Ольга Євгенівна Висоцька, декан факультету відкритої освіти ДОІППО.

Більшість доповідей була присвячена практичній реалізації експериментальних проектів та педагогічним знахідкам, реалізованим у загальноосвітніх навчальних закла-

дах Дніпропетровської області.

Дуже тепло та емоційно сприйняли доповідь молодих активістів з громадського руху «Еко-Дніпро», які звітували про зроблене ними за рік разом із педагогічною громадою області в питаннях енергозбереження та екології доквітлія і презентували нові проекти, що будуть реалізовуватися наступного року.

Надалі учасники конференції об'єдналися у дві секції філософсько-культурологічного та практичного напрямів.

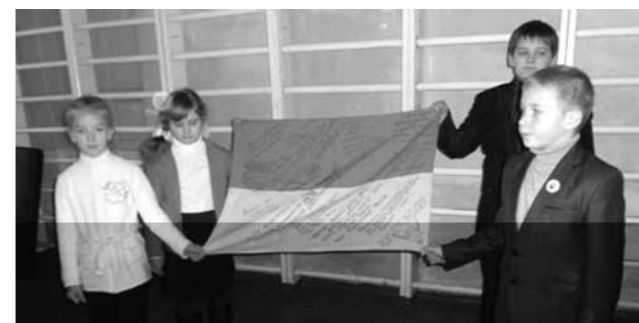
За підсумками конференції буде виданий збірник тез і доповідей.

Того ж дня освітяни мали можливість ознайомитися з роботами, поданими на конкурс «Школа випереджаючої освіти для сталого розвитку – інноваційний навчальний заклад», і презентаційними фотоплакатами шкіл-учасниць конкурсу.

Наталія Дев'ятко

Прапор з побажаннями від бійців АТО для учнів КЗШ №36

Милосердя ніколи не буває багато. Варто лише вчасно серцем відчувати німе прохання про допомогу. Особливо вражає відкритість дитячої душі до пекучого болю товариша, брата, знайомого та навіть незнайомого бійця АТО. Сьогодні десятки тисяч патріотів обороняють свободу, незалежність та територіальну цілісність нашої держави. Наші захисники сьогодні як ніколи потребують уваги і розуміння від своїх співвітчизників, у тому числі і від дітей та молоді.

Яскравий приклад добра і небайдужості показали учні Криворізької загальноосвітньої школи № 36. З початку навчального року в школі постійно проводяться акції на підтримку бійців зони АТО. Акція «Допоможемо нашим воїнам», яка відбулась у листопаді, знайшла в серцях дорослих і дітей особливий відгук. У ході акції було зібрано теплий одяг, продукти харчування та речі особистої гігієни. Все це було передано волонтерами бійцям АТО. Під час проведення благодійної акції вчительський колектив був вражений активністю, відвертістю дітей та дуже розчулений щирістю учнів школи, адже саме завдяки таким свідомим та небайдужим дітям формується патріотизм нашої молоді та майбутнє України. В знак вдячності бійцям АТО передали учням школи прапор, на якому написали побажання для учнів та настанови для хлопців старшокласників.

І надалі в школі № 36 буде продовжуватись робота, спрямована на виховання справжніх патріотів, небайдужих до власної долі та долі всієї країни.

Іваниця Н. С.,
заступник директора з ВР

«Кожна людина – це ніби чаша Грааля»

У Національному гірничому університеті відбулась презентація поетичних збірок Маріанни Кіяновської «До Ер» і «373».

Маріанна Кіяновська – відома українська поетеса, прозаїк, есеїст, перекладач, літературний критик та літературознавець. Член Національної спілки письменників України.

З 2011 року є засновницею та директором незалежної літературної премії «Великий Іжак», якою відзначаються автори найкращих сучасних україномовних книжок для дітей. Основною метою цього визначного й безпрецедентного для України, українського дитячого письменництва, книговидавництва й літератури в цілому, проекту є популяризація якісної друкованої книги серед дітей та підлітків і формування європейської читацької порядності та свідомості, що є своєрідним опором засиллю піратських копій та оцифровок. Ще одна важлива ціль проекту – піднесення культури читання серед молодих українців до належного і справедливого рівня ознаки престижу й високого соціального статусу.

Маріанна Ярославівна – автор дев'яти поетичних збірок. За словами поета Юрія Бедрика, у текстах Кіяновської «природно співіснують божественна любов до ближнього й вишукана еротичність».

Бог, Я і Ти – три найголовніші слова.

Коли було сотворено Єву,

З'явилися я і ти.

Спосіб мовчати удвох,

Спосіб говорити,

Спосіб бути присутніми одне коло одного,

Спосіб народжувати і спосіб умирати.

Стулки мушлі,

Між якими перлина,

Тривання тривання простору,

Поділеного на три.

Ти Є,

Бо Я Тебе знаю.

Отже, Ти – Є.

А отже, мусимо вчитися

Пригадувати і забувати,

Бо ми грішні.

Перлина між нами

Ставатиме усе більшою –

Ідеально кругла.

Абсолютно ідеальна.

Ми підемо, а вона залишиться.

Молюся, аби в ній

Не просвердлили

Порожнечу.

Бо знаєш,

Бог, Я і Ти –

Три найголовніші слова.

Коли було сотворено Єву,

З'явилися я і ти...

(зі збірки «Книга Адама»)

На презентації в Центрі культури української мови ім. Олеся Гончара студенти познайомились з віршами зі збірок «Книга Адама», «До Ер» і «373». Як розповіла пані Маріанна, в її житті сталась подія, яка повністю змінила світогляд – у 17 років поетеса пережила клінічну смерть. «Мені здається, що людину можна порівняти з чашею, яка заповнена або переповнена емоціями – любов'ю, сумом, щастям чи відчуженням. Це відчуження знайоме кожному. Тому в мене так багато образів чаші Грааля в поезіях» – зазначила вона.

Писати вірші Маріанна Кіяновська почала в ранньому дитинстві: «Мій перший віршик я склала в років п'ять, і він звучав «соска впала – мати вкрала». У віці десяти років поезії юної авторки вже друкувалися в популярних радянських виданнях.

«Але мені дуже не хотілось повторити сумну долю поетеси Ніки Турбіної, до якої слава та популярність прийшли в ранньому дитинстві і стали тягарем, який вплинув на психіку, і дівчина наклала на себе руки» – розповіла поетеса. Тому деякий час Маріанна Кіяновська приховувала свої вірші, а вже у більш дорослому віці почала відкрито займатися поезією. Поетеса почуває свободу – не прив'язаність і не зв'язаність у слові. Усвідомлення письма як нескінченності ставить її поза межу логічних суперечностей і протиріч. Адже творення, за поезією Кіяновської, – це інший світ.

Не менш відомою авторкою є і в царині перекладів з польської, російської, івриту, білоруської, сербської мов.

За останні півроку в творчості Маріанни Кіяновської з'явилося багато віршів, присвячених подіям на Майдані, окупації Криму та війні.

«Ненависть може бути безпричинною. Вона може нас наздоганяти, коли вже всі причетні померли. Польща свого часу переживала події, з якими можна провести аналогію. Але там навпаки, люди не забували рідну мову. Змінюючи регіон проживання. Я, наприклад, знаю дуже багатьох обдарованих сільських хлопців, які, потрапляючи в міста, починали говорити російською. Російська мова була мовою культури, мовою кар'єри. Це була мова, яка давала змогу читати кращі книжки, сприймати філософію, спілкуватися з людьми в адекватніших середовищах тощо», – так коментує поетеса події на Сході України.

Поезії Маріанни Кіяновської, можливо, не до кінця зрозумілі з першого прочитання, але дуже сильні, змістовні, яскраві. В їх слова хочеться вслухатися і відкривати своє власне значення:

Наші міста – під високими травмами.

Мури зруйновано пращами.

Колами, колами лунко вмиралі ми,

Так і не ставши кращими....

Дарина Бутко, ІАЦ НГУ

Всеукраїнський тиждень права в ДНЗ «МВПУПІТ»

У Дніпропетровському міжрегіональному вищому професійному училищі поліграфії та інформаційних технологій пройшов тиждень права.

Правовим сектором спільно з викладацьким складом було проведено низку заходів: єдиний Всеукраїнський урок на тему «Права людини» з нагоди проголошення Загальної декларації прав людини; переглянуто відеоматеріали: «Загальна декларація прав людини», «Історія прав людини», «Міжнародна система захисту прав людини»; з першокурсниками організовано бесіди за темою «Реалізація Декларації та Конвенції ООН про права дитини»; створено на базі бібліотеки експозицію видань про права людини; організовано чергове засідання дискусійного дебатного клубу: «Діалоги про підприємництво» для груп молодших спеціалістів; проведено засідання правового клубу «Допоможи собі сам».

За підтримки Красногвардійської районної у місті Дніпропетровську ради (виконавчий комітет) в рамках реалізації проекту «OPEN for young women» спільно з Консульством Федеративної республіки Германия в Україні та за участю спеціалістів міжнародного жіночого правозахисного центру «Ла Страда» в училищі проведено візну інформаційну лекцію – тренінг «Торгівля людьми. Захист та безпека». В рамках цього заходу для учнів проведено широку інформаційно-роз'яснювальну роботу із учнівською молоддю на зазначену тему.

За ініціатииви молодіжного самоврядування ДНЗ «МВПУПІТ» було започатковано та проведено молодіжний турнір з права присвячений воїну-герою, випускнику училища Артему Скалозубу, який влітку 2014 року загинув у зоні АТО. На захід були запрошені рідні та близькі бійця, а також його воїни побратими 25-ої повітрянодесантної бригади. Майбутні дизайнери виготовили самостійно зі зібраних у соціальних мережах матеріалів стенд пам'яті «Наш герой – Артем Скалозуб», презентували відеоролик зі світлин героя. Учасниками зустрічі стали й випускники училища, які пішли добровольцями і наразі під час

ротації прийшли підтримати батьків загиблого друга. У своїй промові, воїни звертались до учнів з такими словами: «Не ставте під сумнів жертву наших новітніх героїв, пам'ятайте та поважайте їх подвиг, не забувайте про підтримку їхніх батьків, адже відчуття втрати сина для батька з матір'ю – це гірше, ніж героїчна загибель для воїна».

Тож закономірним став висновок молоді за результатами зустрічі – Будьмо гідними подвигу воїнів, які віддали саме цінне – життя за незалежність України! Поряд із цими заходами найбільшої активності набув молодіжний брейн-ринг «Воїни права», який традиційно проводиться щороку між усіма групами училища 10 грудня його метою є відзначення Міжнародного дня прав людини, вивчення Конституції України, популяризація правових знань, формування високої правової культури учнів, підвищення їх ерудиції та розвитку логічного мислення. Керівництво та проведення брейн-рингу здійснюється представниками адміністрації училища, викладачами суспільно-гуманітарних дисциплін та юристами училища.

У брейн-ринзі щорічно бере участь до 15 команд, склад представницької команди – 5 осіб. Гра складається

з трьох тематичних турів: I – «Візитка команди – домашнє завдання» II – Інтерактивне опитування за темами: «Загальні засади Конституції України», «Права, свободи й обов'язки людини і громадянина», III – «Конкурс капітанів». Цього року участь у змаганнях на отримання Кубка права МВПУПІТ прийняли команди: «Вершители закона» (гр.11), «Юрконсул» (гр. 12), «Правовед» (гр. 5), «Кодекс» (гр. 4), «Директорія – 5» (гр. 10), «Вердикт» (гр. 9), «Qwerty team» (гр. 1), «Феміда» (гр. 14) та інші.

Справжнім сюрпризом для гостей стало шоу від правового сектору училища, а саме презентація театралізованої вистави «Гра у державотворення» побудована на основі творчої спадщини сатирика Володимира Луценка, в якій ніби через викривлене дзеркало показано негативні процеси державотворення, що заклало початок чудовій традиції відродження КВК в училищі.

Також у рамках заходів було проведено благодійну акцію «Зігрій серце воїна» з метою надання їм допомоги у вигляді теплих речей.

У підсумку всіх заходів, учні зробили висновок – необхідно кожному на своєму місці здійснювати конкретні кроки, щоб захист прав та інтересів громадян проводився на належному законодавчому рівні з дотриманням норм Конституції України та Загальної декларації прав людини.

Ініціативна група молодіжного самоврядування ДНЗ «МВПУПІТ»

Тренінг для першокурсників «Згуртованість колективу»

У Дніпропетровському національному університеті імені Олеся Гончара фахівці соціально-психологічної служби університету провели тренінг на тему «Згуртованість колективу». У заході взяли участь близько 20 студентів-першокурсників спеціальності «Корекційна освіта» психологічного факультету ДНУ.

Тренінг проходив під керівництвом провідного психолога соціально-психологічної служби ДНУ Наталії Потапової та психолога Алли Денисенко. Впродовж зустрічі студенти разом із куратором своєї групи виконали кілька цікавих вправ, спрямованих на зміцнення розуміння та довіри між одногрупниками, посилення їхньої командної ефективності. «Для сьогоденного заняття ми підбрали психологічні вправи, які яскраво відобразили взаємодію у цій академічній групі, що дозволило нам сформулювати нові ключові задачі для групи на майбутнє. На наш погляд, ці вправи здатні нагнати студентів на глибокі роздуми про такі цінні якості, як згуртованість, взаєморозуміння та дружнє ставлення один до одного, вміння домовлятися і знаходити компроміс, – тобто все те, що дозволить в подальшому досягти кращих групових результатів», – пояснила психолог Алла Денисенко.

Зокрема, ведучі запропонували першокурсникам як контактні, так і безконтактні техніки для ефективного знайомства, розвитку успішної взаємодії й отримання якісного зворотного зв'язку всередині групи, тощо. Так, однією з найбільш показових стала вправа «Спільний проект», під час якої учасники змогли (у буквальному розумінні) відчути наскільки важливою при виконанні спільного завдання може бути довіра, фізична й моральна підтримка колег. А от динамічна вправа з м'ячем яскраво проілюструвала поведінку студентів у ситуації, де виникла необхідність одночасно співпрацювати з багатьма різними людьми. «Ми намагалися, аби учасники у такий спосіб зрозуміли, як часто недопрацювання чи по-

милка у власній дії призводить до зниження ефективності всього колективу. Загалом, запропоновані вправи стануть в нагоді нашим студентам не лише у їх повсякденному спілкуванні з одногрупниками, а й з друзями чи в родинному колі, але й зможуть допомогти їм у різних складних навчальних й життєвих ситуаціях», – сказала провідний психолог Наталія Потапова.

Після виконання вправ першокурсники спільно з досвідченими спеціалістами проаналізували, що саме впливало на процес виконання тих чи інших завдань, поділилися своїми враженнями та відкриттями. «За допомогою цих цікавих і веселих вправ ми більше дізналися про себе і своїх одногрупників – заново відкрили деякі риси характеру, наші захоплення тощо. В процесі ми також усвідомили, що варто більше спілкуватися і краще слухати одне одного. Також виконані вправи навчили нас сприймати людей такими, якими вони є, і більше помічати їх гарні сторони. Та головне, ми наочно переконалися, що аби виконати будь-яку складну спільну дію, її потрібно добре обговорити, бути дуже уважними і вміти підлаштуватися один під одного», – відзначили студенти.

В університеті були проведені психодіагностичне дослідження соціально-психологічної адаптованості студентів-першокурсників й опитування щодо труднощів, з якими вони стикаються протягом першого року навчання. Отримані результати засвідчили, що на етапі адаптації до навчання у ДНУ першокурсники обирають переважно просоціальні стратегії подолання труднощів (зокрема, стратегії встановлення соціальних контактів і пошук соціальної підтримки). Крім того, за свідченням фахівців, успішній адаптації студентів до навчання в початковий період їхньої освіти також неабияк сприяють ефективна організація учбового процесу і загальне освітнє середовище Дніпропетровського національного університету.

Зазначимо, що соціально-психологічна служба Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара була створена у 1992 році з метою забезпечення психологічного супроводу та підвищення ефективності педагогічного процесу, сприяння особистісному й професійному зростанню, соціальному благополуччю і збереженню психологічного здоров'я студентів, викладачів та співробітників університету.

**Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара**

Тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua

«ХОРОША НОВИНА»

Вікно в світ

Міжнародна громадська організація «Чернігівський інтелектуальний центр» (яка діє з 2000 року й об'єднує письменників, перекладачів, науковців і журналістів з України та закордон), а також відомі зарубіжні літератори й вчені з 45-ти країн світу створили Міжнародну літературно-мистецьку Академію України.

Головне завдання Академії – об'єднати зусилля провідних українських та зарубіжних письменників для пропаганди української літератури в світі. Йдеться про спільні взаємовигідні літературно-мистецькі проекти: переклади творів українських письменників зарубіжними мовами й переклади світової класики українською; публікації відомих вітчизняних літераторів, науковців, журналістів за кордоном та зарубіжних авторів в Україні; видання спільних популярних антологій і збірників; випуск книжок українських письменників різними мовами у високохудожніх перекладах зарубіжних фахівців за кордоном і книг відомих авторів з усього світу в Україні; спільні презентації, творчі зустрічі, літературно-мистецькі свята, книжкові та мистецькі виставки, наукові конференції; організація й проведення в нашій державі і за кордоном міжнародних літературно-мистецьких фестивалів; нагородження почесними міжнародними літературними преміями зарубіжних письменників, науковців, перекладачів, журналістів в Україні та вітчизняних авторів за кордоном.

З цією метою, зі згоди засновників Міжнародної літературної премії імені Миколи Гоголя «Тріумф», Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» та Літературно-мистецької премії імені Пантелеймона Куліша, з 1 листопада 2014 року Міжнародна літературно-мистецька Академія України стала співзасновником цих відзнак.

Президентом Академії обраний письменник, журналіст, перекладач, очільник громадської організації «Чернігівський інтелектуальний центр» Сергій Дзюба, віце-президентами – письменник, перекладач, мовознавець, член-кореспондент Європейської Академії наук, мистецтв і літератури (Париж) Дмитро Чистяк та головний редактор журналу «Всесвіт», письменник, перекладач і науковець Дмитро Дроздовський.

Серед членів Академії – видатний письменник, Герой України Юрій Мушкетик; Шевченківські лауреати Василь Голобородько (Україна) та Віра Вовк (Бразилія);

класик сучасної грузинської та української літератури Рауль Чілачава; голова Національної спілки письменників України Михайло Сидоржевський; українська письменниця, перекладач Анна Багряна; відомий поет і науковець Ігор Павлюк; голова Івано-Франківської обласної організації НСПУ Євген Баран; ректор Полтавського національного педагогічного університету імені Володимира Короленка Микола Степаненко; проректор Національного університету «Острозька Академія» Петро Кралюк; завідувач кафедри китайської, корейської та японської філології, заступник директора Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка Іван Бондаренко; професор Ягеллонського університету (Краків, Польща) та Київського університету імені Бориса Грінченка Ярослав Поліщук; декан філологічного факультету Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя Олександр Забарний; головний редактор інтернет-альманаху «Порт-Фоліо» Михайло Блехман (Канада); головний редактор часопису «Бористен» Фідель Сухоніс і громадська діячка, письменниця і журналіст Еліна Заржицька...

Також членами Міжнародної літературно-мистецької Академії України стали: голова Спілки болгарських письменників Боян Ангелов, очільник Спілки письменників Удмуртії Петро Захаров, генеральний секретар Асоціації індійських письменників, бенгальський поет Ашиш Санйял та керівник Міжнародної Медитеранської Академії імені братів Міладінових Разме Кумбароскі (Македонія); зарубіжні літератори Дмитро Христов (Болгарія), Атанас Ванчев де Трасі (Франція), Бенедикт Дірліх (Німеччина), Марко-Роберт Стех (Канада), Ак Вельсапар (Швеція), Рісто Василевскі (Сербія), Естон Келменді (Бельгія), Расул Моарекнежад (Іран), Алекс Врубель (Великобританія), Бахит Кенжеєв (США), Гурген Баренц (Вірменія), Інга Крукаускене (Литва), Джуро Відмарович (Хорватія), Бранко Цветкоскі (Македонія), Ауезхан Кодар (Казахстан); перекладачі: Хіроші Катаока (Японія), Кім Суквон (Південна Корея), Роксана Кжемінська (Польща), Ріта Кіндлерова (Чехія), Фотіні Папаріга (Греція), Дагфінн Фолдйой (Норвегія) та інші відомі люди з 45-ти країн світу.

Як зазначив президент новоствореної Академії Сергій Дзюба, це – не науковий чи освітній заклад, а саме міжнародна громадська організація, що діятиме, як і літературно-мистецької академії за кордоном (зокрема, в Болгарії та Македонії), активно співробітничавши з ними. Це – вікно в світ для наших письменників, перекладачів та науковців.

Анатолій КУЛЬЧЕНКО

На Дніпропетровщині стартував проект військово-патріотичного виховання «Захист Вітчизни»

Першою точкою комплексних тренувань стала Підгородненська школа №2. Пройти практичний курс занять «Захист Вітчизни» тут зібралися близько сотні старшокласників з чотирьох місцевих шкіл. Загалом у проєкті візьмуть участь 25 навчальних закладів різних районів області. За підсумками навчань буде створено спеціальний план-розклад, який передбачатиме посилення військово-патріотичного виховання у школах.

Протягом цілого дня у Підгородньому старшокласники збирали та розбирали автомати Калашникова та пістолети Макарова, вивчали механізми дії мін і гранат. Школярі також практикувалися у наданні першої медичної допомоги та демонстрували обізнаність у предметах військової амуніції.

Більшість практичних матеріалів, зокрема, зброю та військово-спорядження передали командири батальйонів «Підніпров'я» та «Дніпро-1». Про основні правила без-

пеки під час тренувань і у разі реальної загрози школярам розповідали їхні вчителі. До тренувань у Підгородньому долучилися восьмеро викладачів профільного предмету.

Загалом навчально-виховний проєкт «Захист Вітчизни» передбачає участь як хлопців, так і дівчат. Комплексне навчання складається з чотирьох уроків по 45 хв. За програмою заходу учні вивчають одразу кілька предметів. Серед них історія України, географія, захист Вітчизни та медико-санітарна підготовка.

Практичні заняття проходитимуть у різних школах щочетверга протягом 2014-2015 року. Через тиждень естафета перейде до школярів Кіровоцького району. Загалом до ініціативи приєднались 25 навчальних закладів області. За підсумками проєкту буде створено спеціальний план-розклад, який передбачатиме посилення військово-патріотичного виховання у школах Дніпропетровщини.

Інф. ДОН ДОДА

Юрій Новіков в гостях у ДНУ: «Музика – це мистецтво для всіх»

У Дніпропетровському національному університеті імені Олеся Гончара в рамках Культурологічного клубу «В гостях у ректора ДНУ» відбулася зустріч з ректором Дніпропетровської консерваторії імені М. Глінки, відомим піаністом, заслуженим діячем мистецтв України Юрієм Михайловичем Новіковим.

Для студентів Дніпропетровського національного університету творча зустріч «Коли звучить мелодія в душі...» стала чудовою нагодою зануритися у поетичний світ музичного мистецтва. Адже, окрім знайомства з цікавими фактами творчої та професійної біографії поважного гостя, вони отримали можливість заслухати відомі класичні твори у живому виконанні. «Спілкування з Юрієм Михайловичем Новіковим – це нова віха в діяльності Культурологічного клубу Дніпропетровського національного університету, – зазначив на самому початку ректор Микола Поляков. – За час свого існування наш Клуб став джерелом ознайомлення студентів з відомими і талановитими людьми Дніпропетровщини – самобутніми представниками театральної культури, літератури, художнього й музичного мистецтва. Переконані, що такі зустрічі залишають глибокий слід у душі молодого покоління, сприяють його духовному зростанню та значно розширюють культурні горизонти», – підкреслив Микола Вікторович.

А потім на прохання вельмишановний гість детально розповів про свій життєвий і творчий шлях, а також навчальний заклад, який він очолює. Так, присутні з великою цікавістю послушали розповідь пана Юрія про те, що спонукало його стати музикантом. «Витоки моєї любові до музики, думаю, варто шукати ще у трирічному віці, коли я відвідував дитячий садок. Мені так подобалися тамтешні музичні заняття, що я навіть вдома зі столу і стільчика складав піаніно й імітував гру. А потім, коли мені купили справжній інструмент, я з наполегливістю продовжував займатися. Було так само бажання, якого я навіть не розумів, але воно виявилось правильним. Відтоді музика зі мною – все життя. Зараз я дуже добре розумію, що опинився на своєму місці», – розповідає Майстер.

І дійсно, музиці Юрій Михайлович Новіков присвятив усе своє життя. За його плечима – 32 роки керівницької діяльності у сфері музичної освіти. Так, закінчивши Донецьку консерваторію імені С. Прокоф'єва за класом «фортепіано», пан Юрій працював директором Дніпропетровського обласного музичного училища імені М. Глінки та головою Дніпропетровської обласної організації Національної всеукраїнської музичної спілки. «У нашому регіоні діє велика кількість музичних закладів, та Дніпропетровська консерваторія імені М. Глінки є, безумовно, найстарішим осередком музичної освіти та культури. Наш навчальний заклад був відкритий у 1898 році, коли головна Дирекція Імператорського Російського Музичного Товариства дозволила відкрити у Катеринославі відділення ІРМТ з музичними класами при ньому, що стало початком заснування Катеринославського музичного училища (перейменованого у 1926 році спочатку в Дніпропетровське музичне училище, а в 2006 році – в Дніпропетровську консерваторію імені М. Глінки).

Цікаво знати, що іще при першій спробі відкриття в Катеринославі музичного навчального закладу наприкінці XVIII століття його очільництво на прохання імператриці Катерини II пропонували самому Вольфгангу Амадею Моцарту: митець навіть дав згоду, проте обійняти посаду вже не встиг», – розповів про славу історію становлення консерваторії ректор Юрій Новіков.

Відтоді цей навчальний заклад з успіхом виконує своє головне призначення – бути центром підготовки високопрофесійних музичних кадрів на Дніпропетровщині, науково-методичним, виконавським, культурно-просвітницьким та естетичним осередком регіону. Сьогодні в його стінах звучить не лише класична, але й джазова музика, а свої таланти виявляють все нові і нові музиканти.

Багато говорили на зустрічі й про феномен музики та її вплив на душу і тіло людини. Як фахівець, який також постійно слідкує за новими дослідженнями у галузі фізики і психології, Юрій Михайлович зазначив, що ми дуже часто недооцінюємо вплив музики на наш організм. А відтак, закликав молоде покоління дуже уважно ставитися до вибору музичного репертуару для прослуховування. За його спостереженнями, сучасна молодіжна музика (часто голосна і агресивна) несе в собі значну небезпеку, бо руйнує внутрішній порядок нашого тіла. «Я би назвав таку музику, скоріше, антимузику. І навпаки, прослуховування чистої, світлої музики підносить наш дух і формує всередині тіла природну гармонію. Тому ми всі маємо відходити від невігластва і свідомо обирати те, що сприятиме зародженню в нас краси і порядку. А саме цій меті якраз і служить справжня Музика», – відзначив Юрій Новіков. На його переконання, музика сама по собі є долею не лише для обраних, вона – для всіх. «А це музичне мистецтво як складова частина людської культури міцно пов'язане з загальним розквітом і добробутом будь-якої держави. І чому я говорю тут про первинність культури? – запитаєте ви. – Бо все спочатку виникає на тонкому плані і лише потім з'являється у нашому матеріальному світі. Пам'ятаймо про це!», – закликав Майстер.

Далі впродовж спілкування Юрій Михайлович Новіков щиро відповідав на численні питання студентства, що стосувалися як його професійного життя (улюблені вчителі, секрети успішного багаторічного поєднання організаторської та творчої діяльності), так і особистих музичних уподобань. Крім того, на прохання студентства він розповів про нову репертуарну програму, яка планується в Дніпропетровській консерваторії на сезон 2015 року.

Проте кульмінаційним моментом всієї творчої зустрічі стала саме Музика. В подарунок слухачам гість Клубу неперевершено виконав сонату для фортепіано № 8 до мінор, ор. 13 Людвіга ван Бетховена, більше відому, як «Патетична соната». Спрагли до живого виконання, молоді люди гучно вітали гостя шквалом захоплених аплодисментів. Квітами й подарунками подякував за чудовий вечір Юрію Новікову й ректор ДНУ Микола Поляков, побажавши митцю творчої удачі, нових талановитих учнів, і безумовно, натхнення, якого нині так потребує народ України.

**Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ імені О.Гончара
Тел.: 374-98-20 www.dnu.dp.ua**

Студент ДНУ – чемпіон світу з кікбоксингу

Студент першого курсу Дніпропетровського національного університету ім. О. Гончара Ельтадж Алієв, який навчається за напрямом «Міжнародна економіка», здобув титул чемпіона світу з кікбоксингу за версією WTK.

Чемпіонат світу за версією WTK проходив в італійському місті Маріно-де-Карра. Ельтадж Алієв виступив у ваговій категорії 75 кг та отримав перемогу у всіх п'яти поєдинках: у чвертьфіналі він переміг представників Англії та Франції, у півфіналі – двох досвідчених італійських спортсменів, а у фіналі зустрівся з українським спортсменом у категорії «ло-кік».

Ельтадж Алієв є майстром спорту з боксу та п'ятикратним чемпіоном України. Крім цього, він неодноразово здобував перемоги на обласних змаганнях, має багаточисельні премії та медалі.

Факультет міжнародної економіки пишається своїм чемпіоном!

Щиро вітаємо Ельтаджа з перемогою та бажаємо подальших успіхів у спорті та навчанні!

**Кафедра міжнародної економіки та світових фінансів
ДНУ ім. О. Гончара**

Український студент може безкоштовно навчатися в Чехії

Радник-посланник Посольства Чеської республіки Павел Бучек зустрівся зі студентами Дніпропетровського університету ім. Олеся Гончара. Темою лекції для представників різних курсів та спеціальностей була освіта за кордоном, зокрема у Чехії.

Павел Бучек розпочав свою промову з таких слів: «Спілкування зі студентами можна назвати нашою дуже доброю традицією. Ми підтримуємо та заохочуємо студентів навчатися за кордоном».

Таку можливість студентам надає програма Європейського Союзу «Еразмус+». Це програма академічного обміну студентами між університетами країн-членів Євросоюзу. За словами радника, за 27 років її існування можливістю отримати якісну освіту і чудово та пізнавально провести час в іншій країні скористалося вже 3 мільйони студентів.

Для студентів з України є можливість скористатися грантами Міжнародного фонду Вишеградської четвірки, до якої увійшли Чехія, Польща, Угорщина та Словаччина. Як пояснив Павел Бучек, цей фонд надає студентам стипендії в розмірі 1500 євро. Але окрім цього, студент отримує ще 2300 євро від фонду на свої особисті витрати на один семестр. Терміни навчання можуть складати від 3 місяців до 1 року.

«За програмою «Еразмус+» кожний студент, що має намір вчитися на магістра у вищому навчальному закладі Чехії, має підтвердити свій диплом бакалавра в Чехії. Щоб отримати вищу освіту в Чехії безкоштовно, студент повинен здати іспит на знання чеської мови. А ось шукати університет за кордоном та домовлятися студент має самостійно», – пояснив Павел Бучек на прохання студентів, що зацікавилися цією ідеєю навчання. Але щоб допомогти студентам у цьому Павел Бучек запропонував написати всім свої електронні адреси. Він пообіцяв надіслати анкети та умови вступу до чеського університету.

Під час зустрічі делегації Посольства Чеської республіки з керівництвом ДНУ йшлося про пошуки університетів-партнерів для виконання спільних наукових розвідок та академічних обмінів. Перший проректор ДНУ Олександр Кочубей наголосив, що наш класичний університет має дуже широкий перелік напрямків для співпраці, тому може виступити партнером як гуманітарним, так і технічним та природничим університетам. Сьогодні більше сотні університетів Європи, Америки й Азії є партнерами ДНУ. Павел Бучек зазначив, що чеські університети зацікавлені у співпраці з українськими, надаючи їм певні преференції та шукаючи донорів для фінансування наукових робіт. Гранти Вишеградського фонду університетам-партнерам для реалізації цих програм сягають 40 тис. євро, тож співпраця буде корисною для обох сторін.

Наприкінці кінці зустрічі Павел дав таку настанову студентам: «Ми готові співпрацювати зі всіма студентами, охочими до знань. Ваша справа як студентів – бути активними та проявляти ініціативу».

Це не перший візит представників Чехії до дніпропетровських студентів. Ще в липні Міністр закордонних справ Любомир Заоралек проводив зустріч у ДНУ ім. О. Гончара. Тоді мова йшла про підтримку з боку Чеської республіки бійців української армії, постраждалих в зоні АТО.

**Тетяна Мартим'янова
студентка ФСЗМК ДНУ ім. О.Гончара**

«Драконі - літай!»

Катерина Штанко. Драконі, вперед! – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2014. – 272 с.

Драконі бувають різні, але чи хто бачив «грушевого дракона»? А такі теж бувають. Виростити такого дракона можна з кісточки чарівного дерева. Але казка починається не з дракона, хоча він і допомагає її розповідати, залишаючи на полях книги кумедні коментарі.

Михась Вербицький був ботаником, так-так, справжнім ботаником, але не тим, кого залюбки засміють однокласники, а справжнім шанувальником усього живого, особливо рідкісних рослин. І тому немає нічого дивного, що Михася привабила дослідна ділянка у ботанічному саду.

На цій ділянці ростуть усі казкові рослини, які тільки можна вигадати: червоняста квіточка, молодильні яблука, ірландський ельфівик, яра верба, яку так полюбляють зелені прялі, і найбільш таємниче – драко-няче дерево.

Михась не втримався, з'їв схожий на грушу плід, а кісточку поцупив, щоб йому не попало за цей мимовільний злочин. Ось з цього і починаються пригоди Михася і його маленького братика Котки, який теж примудрився погризти кісточку з чарівного дерева.

Подібний необачний вчинок не міг не мати наслідків. Повернувшись додому, Михась почав бачити різних не-реальних істот, як то каверзні «похибки», розуміти мову тварин і рослин, бачити приховану сутність... Він дізнається, що їхній рід іще з 1632 року береже домовик на ім'я Домінус Верба. А з появою грушевого дракона Хоми Вербицького життя родини стає зовсім непередбачуваним.

Хома – милий дракон із синьою лускою, він вегетаріанець, має дуже непростий характер, але дуже любить родину, в якій народився. Тільки «милий» він, поки маленький, а за сім років виростає майже до п'ятдесяти метрів у довжину.

А ще дракон може прикидатися собакою, тому насправді невідомо, скільки дивовижних істот можна зустріти на вулицях українських міст.

І ось тут випадково виявляється, що Хома такий не один. Так само під виглядом собаки, вигулює свого дракона багатий хлопчик-аристократ Омелько Пихач. Тільки його дракон, як і сам Омелько, – м'ясоїдний хижак, а за класифікацією драконів – чорний морок, представник одно-

го з найбільш рідкісного драконового виду.

Чомусь така схожість драконів та їхніх господарів нагадала мені всесвітньовідомий твір «Як приручити дракона», хоча подібність характерів та емоційний зв'язок між людьми і тваринами цілком природні.

Хижакі можуть полювати на інших драконів, і Хома опиняється у великій небезпеці.

Проте, у цій казці все не так просто, як може здаватися, і замість ворожнечі можливий прихід дружби і взаєморозуміння, а Хома і Михась волею випадку, поки Омелько відпочиває з батьками за кордоном, стають няньками для м'ясоїдного дракона.

Хоча у цій історії мені найбільше шкода Омелька, бо він любить свого дракона і сумує за ним. Для Омелька чорний морок Спайк – друг, і можливо, єдиний.

Так Михась дізнається, що з драконами у людей все зовсім непросте, а подальші події неодноразово змушують у тому переконатися. Світ складний, і він не може бути іншим, бо інакше драконам і людям доведеться ділити його між собою. Чарівники вигадали чарівні речі, щоб приборкати драконів і захистити людство, хоча й серед людей зустрічаються самозакохані і жадібні покидьки, як, наприклад, молодик на прізвисько Амур Галант, який влаштував ательє з пошиття одягу та аксесуарів з драконової шкіри для найбагатших верств суспільства.

Натомість у драконів є кодекс, за яким вони не мають права шкодити людям. Хоча це правило може виявитися й умовним, якщо замислитися про те, що будь-яке правило має свій початок і кінець. Але це, певно, трохи інша історія.

Михась також дізнається про існування Навігаторів – людей, які можуть керувати драконами, бути ватажками у їхніх зграях. Це саме такий Навігатор може наказати «Драконі, вперед!».

Брати Вербицькі потрапляють у небезпеку і переживають багато пригод. Знайомляться з іншими драконами, не подібними до грушевого та чорного морока, – велетнем Хай-Тобі-Грецем і золотою драконкою Лихоманкою, веселими лимонними сестричками-близнючками Скалкою і Скіпкою, образливим Гарбузним Пихом, які належать до різних драконових видів. Не треба також забувати, що більшість цих драконів зовсім юні і майже нічого не бачили в житті,

бо народилися в неволі або були зловлені бракон'єрами.

Книга барвіста, у ній багато гумору, і можна назвати її справжньою казкою, яка лікує душу своїм теплом. Із завмиранням серця слідкуєш за подорожжю драконів вздовж Дніпра і до Криму. Веселишся і замислюєшся, дивлячись їхніми очима на людські міста і на наше життя. Люди часом бувають значно небезпечнішими за драконів усіх разом узятих...

Чудова історія, хоча інколи й посміхаєшся наївності таких утворень, як Експериментальний Інститут Фольклорної Флори та Фауни. Й у світлі нинішніх подій, сумно, що ботанічний сад і плато Карабі-Яйла знаходяться у зараз майже недоступному Криму.

Залишаються і запитання. Наприклад, звідки в Омелька Спайк і що хлопчик взагалі знає про драконів? Як влаштоване життя драконів на Місяці? Які ще чарівні істоти впливають на життя людей? Яким чином обирають і виховують Навігаторів? Чи часто майстри помиляються у своєму виборі? Як будуть далі розвиватися стосунки між героями, у дружній чи конфліктній бік? Та й про чарівників майже нічого не розповіли...

Але, можливо, ці відповіді дасть нова книга? Бо твір має величезний потенціал – пригодницький, казковий, психологічний та навіть соціальний. І так не хочеться розлучатися зі світом таких милих драконів, які за кілька років виростуть у величезних, але добрих «чудовиськ».

А ще у цій книзі надзвичайні ілюстрації, які хочеться довго роздивлятися.

Наталія Дев'ятко

Викладач який воює

Цей усміхнений молодий чоловік – щасливий голова родини, батько, а в Національному гірничому університеті відомий як Іван Начовний, викладач в Дніпропетровському Національному гірничому університеті (асистент кафедри безпеки інформації та телекомунікації. Його люблять студенти, поважають колеги). Але ось уже декілька місяців він не заходить в університетські аудиторії, а воює на Сході України. Іван Начовний – один з кіборгів Донецького аеропорту, командир роти. (в зоні АТО його позивний - "Гном").

Нещодавно ректор НГУ академік НАН України Геннадій Півняк вручив Івану Начовному медаль «За відданість» зі словами вдячності та побажав повернутись з перемогою та продовжити свою роботу у гірничому. Студенти НГУ також зустрілись з кіборгами – десятого грудня хлопці та дівчата наживо спілкувались з тими, хто нас захищає – Іваном Начовним, Кирилом Недрею, Василем Клименком та Олександром Сергеевим. Щирі, мужні, справжні герої, завдяки яким ми щодня прокидаємось під мирним небом вільного Дніпропетровська і рідної України. Багато студентів мали бажання поспілкуватись із сміливцями, розпитували про реалії війни, про те, хто воює проти нас з того боку, чого не вистачає нашим солдатам і коли закінчиться війна. «Кіборги» відповідали просто і щиро. Іван Начовний підкреслив, що всі вони дуже вдячні волонтерам, які забезпечують солдатів усім необхідним, бувають на передовій і роблять майже неможливе. На головне запитання: коли закінчиться війна? – відповіли жартома, мовляв, коли наші танки в'їдуть на площу північної держави. А потім додали вже серйозно «Коли не помиратимуть люди».

Зустріч вийшла емоційною та душевною, а студенти, певно, на все життя запам'ятають, що взимку 2014 року вони говорили зі справжніми героями, захисниками, тими самими «кіборгами», про яких чули з екранів телебачення. Через декілька днів вони знову повертаються на війну, але пропри це зараз на їхніх обличчях посмішки, впевненість та радість. Вони фотографуються зі студентами гірничого, а ті бажать їм здоров'я, сил і головне – скоріше повернутися живими до всіх нас. А коли так щиро чекають і вірять, по-іншому бути не може. Героям Слава!

Інтерв'ю з Іваном Начовним шукайте на нашому сайті borysten.com.ua

Мирослава Борхес
(фото – прес-центр НГУ)

Без коментарів

Її звали Євдокія. Вона живе в зоні АТО не подалік від Щасття. Чотири місяці день у день з самого ранку і доки не стемніє вона виходить на дорогу біля своєї хати і проваджає наших бійців на передову. Яка радість нашим хлопцям побачити це сонечко, загорнуте в синьо-жовтий прапор! До школи вона не ходить - після того як вчителька (до речі викладач української мови) обізвала її "бендерівкою" весь клас відвернувся від неї. Доки війна не закінчиться - я буду тут стояти і проваджати наших хлопців! Аби якось підтримати її бойовий дух ми назвали танк на її честь! Ось тепер стоїть "Євдокія" в Трьохізбенці і лупить супостата! Слава Україні!

З Новим роком та Різдвом!

Шановні читачі журналу «Бористен»!

Щиро вітаємо вас зі святами і дякуємо, що ви з нами! Цей рік був непростий, вирішальний та найважливіший в історії нашої держави. Ми зичимо вам у Новому році миру, злагоди, витримки та всього найкращого.

Всі ми розпочинаємо нову історію України. Цей шлях тернистий та важкий, але коли слова «душу й тіло ми положим за нашу свободу» набувають буквального значення, коли нація стає єдиною, хіба можна сумніватись у перемозі?

Зі святом! Хай Бог береже Україну і кожного її захисника!

З найкращими побажаннями, команда журналу «Бористен»

Миру, злагоди і любові!

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

«НА КОНКУРС ІВАНА ТА МАРУСИ ГНИП»

В ГОСТЯХ

«СЛОВО» З ПРИКАРПАТТЯ

Добірним зерном духовності засіяна творча нива літературної студії «Слово», яка діє при Долинській центральній районній бібліотеці Івано-Франківської області. Студія заснована у 2006 році. У часи, коли на Майданах нашої країни гриміла Революція Гідності «Слово» отримало нове змістовне наповнення, так зване «перезавантаження». Засідання відбуваються один раз в місяць, за потреби – частіше.

«Постійно розширюємо нові горизонти творчості. Члени літературної студії мають змогу публікувати свої твори не лише у блозі «Слово молодих», збірках чи альманахах, ініційованих центральною районною бібліотекою. На сторінках регіонального тижневика «Добра справа» ми відновили літературну сторінку «Срібне коло», маємо амбітні плани щодо співпраці з всеукраїнськими друкованими та електронними виданнями. На творчі зустрічі з літераторами-початківцями запрошуємо відомих майстрів пера. За рік оновленої діяльності літературної студії «Слово» в нас в гостях побували письменники, заступник головного редактора найтиражнішої західноукраїнської газети «Високий Замок» Галина Вдовиченко, редактор журналу «Світ дитини», поетеса Наталя Скосарева зі Львова, письменники Богдан Скаврон та Оксана Кузів з Івано-Франківська. Вдалось організувати творчий телеміст із переможницею Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова-2014», науковцем Тетяною Белімовою. А навесні, в час, коли в місті-побратимі Долини Рубіжному Луганської області гриміли постріли окупантів, наші студійці під час скайп-конференції читали твори Шевченка. Кобзареве слово а разом з ним і «Слава Україні!» линуло й з того боку екрану... – розповідає керівник літературної студії «Слово», переможець Всеукраїнського літературного конкурсу «Літературна надія Дніпра-2013», речник Долинської міської ради Галина Максимів, і додає: «Ми з нетерпінням чекаємо на тих, хто пробує свої сили в поезії, прозі, драматургії. Двері літературної студії завжди люб'язно відчинені для авторів-початківців з числа школярів, студентів. Раді бачити на наших засіданнях також вже відомих молодих авторів й поважних. Запрошуємо до тісної співпраці вчителів української мови й літератури та прихильників рідного слова».

Кожне нове засідання судії відкриває нові імена....

ЖУРАВЛІ

Летять журавлі, летять малі –
Відлітають вони у далекі краї.
Крізь хмари крилами полочуть,
Залишитись хочуть.
Але мусять летіти,
На чужині жити.
В Україну, журавлики, прилетіть,
Мир нам і спокій принесіть.

Іванна Хомин

ПРОРОЧІ СНИ

Пророчі сни,
Колюча темрява,
Любителі весни
Чаю та печива.

Час неквапливо –
На схід до світанку.
Ми творимо диво,
Чекаючи ранку.

Щастя? – Не треба
Нам свого вистачає
Біль? – Не проблема,
Хто має, той знає!

Думки – поміж зорі
Нехай там витають.
Думкам ковток волі –
Хай знають, що мають.

Нам тут не всидіти,
Тут трохи затісно.
Нам треба летіти
Поки ще не пізно.

Тарас Зварич

ВІДКРИТИ ДВЕРІ ДО ДУШІ

Відкрити двері до душі
Щоб знов її пошматували?
Не люди... Звірі-бо пусті
В них серце – камінь, щоб ви знали

Заради користі своєї
Здають в оренду почуття
І продають їх, як на ринку
Мовляв, "Купляй – любов, краса".

Але ж любов не всім дається –
Не купиш і не продаси.
Тільки відчуєш якість в серці
Тихенький шепіт від краси.

І душу не регенеруєш,
Довіру також не вернеш –
Так от подумай, любий друже,
В якому світі ти живеш.

Життя – театр, а ми – актори,
Як написав колись Шекспір.
Хто обіцяв звернути гори
Забув, напевне, їх розмір.

І покоління ми втрачаєм
Адже в дванадцять курять, п'ють.
І мало хто з людей ще знає,
Для чого в світі цім живуть.

Але життя таке коротке –
Цінують його кожну мить!
Щоб не казали, що самотні –
Не квапте час, він й так летить!

Ілона Яцишин

ЯКБИ ДЕРЕВА МОГЛИ ГОВОРИТИ

Тиха ніч навколо,
Вже скінчився день.
Тихий шелест в полі,
І не чуть пісень.
Миттю все заснуло:
Й люди, і трава,
Сонце ж – потонуло,
Де ріка жива.
Дерево самотнє,
Мліє у цю мить.
Джерельце холоднє
У яру дзюрчить.
Ех, якби дерева
Вміли говорити,
У піснях співати,
Як нам, людям, жити.
Всю красу духовну
Щоб відкрили нам
Отоді б злетіли
Ми над майбуттям!

Віталіна Гошовська

СВЯТА МАРІЄ

Свята Маріє, мати Божа
Веди мене до Сина свого,
Щоб ми спасіння грішні мали,
Тебе в молитві відшукали,
Близьким і бідним помагали.
Я знаю, що є недостойний,
Стояти поряд із Тобою,
Бо я згрішив не один раз,
І це я добре розумію.
Але, благаю, дай ще шанс,
Змінити цей життєвий час,
Знайти Тебе, не втративши надію.

Володимир Луцький

«НАШІ ПЕРЕКЛАДИ»

Димитр Христов: «І стражем стане нам Небесна сотня!»

Поет, драматург, перекладач, бард. Народився 17 травня 1957 року в м. Благоевград. Закінчив філологічний факультет Софійського університету ім. Св. Климента Охридського. Працював референтом з поезії в Спілці болгарських письменників, головним редактором газети «Болгарський письменник», був головою Творчого фонду, завідувачем відділу літератури в газеті «Пулсь», автором і ведучим телевізійної програми «Час для поезії», директором підприємства «Софкнига», головним експертом Міністерства культури Болгарії. З 2009 року – директор Болгарського культурно-інформаційного центру в Скоп'є (Республіка Македонія).

Автор поетичних збірок: «Робочий день», «Ранена свобода», «Листи до Сви», «Болгарські видіння», «Балада про любов», «Романтика і попіл», «Серцевий ритм», «Молитва за Болгарію», «Хліб і вино», аудіо-альбому з авторськими піснями, а також книги п'єс. Поезії та драматичні твори перекладені українською, російською, англійською,

БЕЗ ПРИЗВИЩА...

І знову ці звуки... Звуки пустоти.
Коли втрачаєш найдорожче, найрідніше
Коли не бачиш нічого, окрім темноти,
Та розумієш: може бути і гірше.
Коли ти жити вже не хочеш,
Немає сил стояти та йти далі.
Але скрізь сльози тихо прошепочеш:
«Я витримаю й переживу усі печалі
Пробач, маленький.. Вибач не хотіла
Не вберегла... і серце рветься на частинки
Я б віддала своє життя, якби зуміла
Якби змогла... щоб вижив ти
і досягнув своєї Вершини.
Уже півроку, як тебе немає
Та я ніяк ще досі не змирюся,
що твій сміх не пролунає,
И не сказаним залишиться слово «матуся»...

Юлія Куцалаба

ГОЛУБ

Люблю тебе,
мій голубе,
за радість і журбу,
Чека на тебе серденько
Цілісіньку добу.
Злітаю в небеса я –
Тобі в очах – сльоза
Росою тихо котиться
В зіницях по краях.
Лечу тобі назустріч,
В світанках і щодня
До вечора ми разом –
Бо дружба – окриля!

Тетяна Грицан

ВЕДУЧИЙ РУБРИКИ СЕРГІЙ ДЗЮБА

албанською, сербською, македонською, італійською, китайською, грецькою та іншими мовами. В Україні, Росії, Сербії, Р.Македонії, Албанії, Польщі та Франції виходили окремі збірки поезій. Монодрама «Мерилін Монро» ставилася в театрах Болгарії, Р.Македонії та України. Добірки віршів у перекладі українською мовою публікувалися в часописах «Молодь», «Всесвіт», «Літературна Україна», «Дніпро» та ін. 2012 року в луцькому видавництві «Твердиня» вийшла збірка поезій Д. Христова «Крізь кордони» в перекладі з болгарської Анни Багряної.

Лауреат Національних літературних премій ім. В. Башева та ім. П. Славейкова, премії Спілки болгарських письменників (за поезію), Національної премії ім. Д.Дебелянова, Міжнародної премії «Літературний Дедал» (Р.Македонія), Міжнародних літературних премій ім. Г.Сковороди та ім. М.Гоголя (Україна).

Перекладає зі слов'янських мов. Перекладач і упорядник антології «Нова українська поезія» (Софія-Варна, 2012), а також окремих збірок сучасних українських поетів та добірок класиків української поезії: Григорія Сковороди, Тараса Шевченка, Лесі Українки. Член Спілки болгарських письменників.

ОСТРОВИ

Розкриває сюжетами,
стою на хвилерізі.
Ногами торкаюся дна,
а головою – неба.
Де ти, моя кохана?
Мов смуга прибережна,
вологе твоє тіло,
солоне і звабливе –
із гирлами, затоками,
протоки і пересипи,

Продовження на 24 стор.

і гавані із пляжами
у нім, і подих місячний.
Хіба я – не самотній
і неприступний острів,
що грозами обгризений
і птаками захоплений?
Для птахів перелітних –
зупинка в океані,
минають, відлітають,
я ж остаюсь один.
Не відають, не знають,
що плоть моя – з вулкану,
та все ж таки на айсберг
подібний більше я –
одну десяту видно,
а решта – таємниця,
а решта – сороміцьке,
а решта – то жага.
Кохана моя, знаю,
з тобою до потопу
були ми нерозлучні –
дві спрагли половинки,
сп'янілі від чуттів.
Роз'єднані, тепер ми
межуємо окремо
лише самі з собою.
Тіла наші дрібніють,
а корінь наростає.
Чи сумніви повіють
чи загірчить апатія,
всихає навіть корінь,
забувши про цвітіння.
Розгублені, дивуємось:
у храм який – молитися,
заки самі не станемо
руїнами любові.
Де ти, моя кохана –
скрізь і ніде?
Хіба кохання –
це не красивий архіпелаг,
де варто лишень збагнути,
що повторюється щось,
як ми готові вже рушати
у відкрите море?
Хіба кохання –
не звабливий острів,
що чекає нас там – десь
і там – колись,
та не тепер, не тут!
Даремно з тобою блукаємо –
самотні відкривачі
ілюзії одвічної.
З останніх сил ми прагнемо
пізнати мрію,
що безліч разів
на кожній пристані старій
залишена вмирає.
Тепер вже пізно –
спочатку починати...
Із почуттями допотопними
шукаємо себе в безмежжі.
З останніх сил ми прагнемо
в обіймах злитись
і так, щасливі, разом
зустріти вічність!

МАЙДАН

Міркую про Христові рани
на українському Майдані,
де кулі снайпера безжальні –
воістину цвяхи іржаві,
у хрест забиті, уражають –
зі мною світ розп'ято білий –

від болю й льоду онімилій.

Та за розп'яттям – воскресіння,
нове життя для України,
з насіння проросте пшениця.
Зачаття – це не таємниця.
А світ чекає благодаті
і вірить в покаєння татя!

Киянам геть не до параду –
будують горді барикади
із перемог, надій і втрат,
дорожча воля їм стократ.
Ще з попелу злетить увись,
і стражем стане нам колись
ота, яку не вберегли –
освячена Небесна сотня...

Тоді
прозріємо
достоту.

Пілат спокійно руки мие...
Але скажіть мені, де ви є,
хто винен в гулі канонади,
в мовчанні, у брехні, у зраді,
у тім, що хижіє нападник?
У тім, що може кожна хата
родинною труною стати,
коли війна іде за честь
і воїн сам несе свій хрест?

Агресії пасує смерть.
Але добрішим як тепер
постане світ, коли в пошані
не справедливість, Богом дана,
а найкривавіші тирані
і найжорстокіші потвори.
Скажи,
де ти
у цій історії?!

20.X.2014, Київ

МОЛИТВА ЗА БОЛГАРІЮ

Боже, дай для Болгарії, сонячні дні,
дай нашим дітям майбутнє пресвітле –
віра у нас і по нас хай ясніє
і росте, мов пшениця, заколисана вітром.
Боже, дай нам надію, хліба й солі до столу,
дай нам сили і мудрості, глибини й широчіні –
щоб забули ненависть, гнів, образи й розколи,
і сильнішими стали на шляху до спасіння.

Боже, дай нам не легке, але гідне життя,
дай усім простим смертним вічності іскру,
для болгарського роду і краса, й доброта,
й поривання високі хай ллються із піснею...
Боже наш, нечестивих ти покарай,
будь із гордими духом, їхню віру примножуй,
а брехні та підлоті розповзтися не дай.
Хай до храму ведуть всі шляхи твої, Боже.

Боже, хай і Болгарія, і цілий світ
у прийдешнє ідуть – мудре, мирне, багате,
хай веде нас усіх твоя благовість,
щоб навчилися ми у собі воскресати.
Отче наш, ти любов'ю усіх осіни,
возвелич нашу честь і святі ідеали.
Боже, дай для Болгарії сонячні дні,
щоби вірою й духом ми сильними стали!

Переклад із болгарської
Анни Багряної

Тетяна Череп-Пероганич – журналіст, прозаїк, поетеса, член НСПУ та НСКУ (красназців), авторка 6 книг прози та поезій, разом із чоловіком Юрієм заснувала і створює мистецький портал «Жінка–УКРАЇНКА», лауреат Корнійчуківської премії, премії імені Івана Кошелівця, літературних конкурсів «Коронація слова», імені Леся Мартовича та інших.

ЯК НОВИЙ РІК ДОРОГУ ДО ШКОЛИ ШУКАВ

Заблукав у лісі Новий Рік. Якось непомітно відстав від Діда Мороза та Снігуроньки і ось тобі маєш. Що робити? Страшно самому вечірньої пори серед снігів та дерев, а найсумніше – дівтора чекає. Яке ж без нього новорічне свято?

Спинився на мить – перед ним дві дороги. На яку з них звернути? Аж тут зайчик кулею промчав повз нього, потім так само швидко назад вернувся.

– Зайчику, – зрадів Новий Рік, – яка з цих доріг до школи веде?

– А ти мене від лисички сховай – я тобі підкажу.
– Плигай у торбу.

Тільки зайчик сховався – лисичка тут як тут.
– Зайця не бачив, снігу навалило – слідів не знайду, але ж у цю сторону біг.

– Ні, не бачив.
Руда почухала носа і далі побрела. Зайчик вискочив з торби – радий-радесенький:
– Оцієї, що лівіше тримайся.

Подякував вухастому та й пішов.
Довгенько чимчикував лісом, наче й не звертав нікуди, та не видно ні села, ні школи.

– От лишенько! День якийсь невезучий!
– Не тільки в тебе, – почув поруч.
Дивиться Новий рік – білочка під ялинкою сидить.

– Білочко, – може ти мені дорогу до школи підкажеш.
– А ти мені горішка знайди, тоді й підкажу. Я його десь тут загубила, та в сутінках відшукати не можу.

– Так у мене ж є ліхтарик чарівний, – згадав Новий Рік. Знайшов його у торбинці. Ввімкнув. Світло навколо. – А ось і твій горішок!

Зраділа білочка, заплигала з гілки на гілку.
– Бачиш стежку між дубами. От нею далі й іди. Та нікуди ж не звертай!

Крокує Новий Рік. А стежечка, між снігів лісовими мешканцями протоптана, в'ється та в'ється.

Може бавляться зі мною звірята. А до свята ж лічені хвилини лишилися.
– Хоч плач, – вголос промовив.

– І в тебе щось трапилося? – з верхівки ялинки звернулася писклявим голосочком до нього маленька синичка

з жовтим пір'ячком на животику.

– Синичко, скажи як мені до школи пройти.
– Скажу як обігрієш. Так змерзла, що й летіти сил нема.

– Ховайся за пазуху. Кожушок маю теплий. Та й в дорозі веселіше буде.

Вказаним пташкою шляхом ще трохи пройти довелося.

– Відігрілася я, – промовила вдячно синичка. – Полечу тепер сестричок шукати.

– А мені ще довго йти?

– Та ні. Бачиш, між деревами вогники жевріють. Ото вже й школа.

Прискорив Новий Рік ходу. Ось уже й шкільний ганок. Відкрив двері і чує як дівтора в один голос його кличе:

– Новий рік, іди до нас! Новий рік, іди до нас!..
– Іду, іду! – радо й собі заусміхався у відповідь. – Довго до вас добирався. Які ж ви всі гарненькі та чудесні.

– Зі святом, любі хлопчики й дівчатка, – приєдналися до привітань Дід Мороз та Снігуронька. – Веселих вам посмішок!

– І справжніх друзів, – додав Новий рік. – Таких як я сьогодні в лісі зустрів. От тільки шкодую, що сюди на свято не запросив.

– А ми вже тут, – почувся з порогу.
І всі дружно заплескали в долоні зайчикові, білочці і синичці. Бо якби не вони, чи б дочекалися тоді школярі Нового Року?

БІЛИЙ ЗАЙЧИК

На санчата зайчик сів,
Зиму радісно зустрів,
Біла шубка в зайченяті –
Важко вовку упізнати.

Білий зайчик, білий сніг,
Спробуй розрізнити їх.
От зайча і веселиться –
Бо ж нікого не боїться.

ДБАЙЛИВИЙ МИКИТА

І синички й снігурі
У Микити у дворі.
Бо як тільки сніг упав,
Хлопчик про пташок подбав.

Дерев'яна годівниця –
В ній і хлібчик, і пшениця.
На очах не мерзнуть сльози –
Ситим не страшні морози.

ПОДАРУНОК

Сніг пухкий впав на ялинку.
Не образилась зелена.
– Це ж зима в таку хустинку
Щедро одягнула мене!
І росте ялинка взимку.
Відтепер біло-зелена.
Ну, чому в таку хустинку
Зимонька не вбрала й мене?

РІЧКА

Річці сумно-сумно стало –
Воду кригою скувало.
Та уже під вечір діти
Стали ковзанку робити.
Хто прибіг із ковзанами,
Хто на лижах, хто з санками.
Допізна сміх, радість всюди –
Сумно річечці не буде.

Тетяна Череп-Пероганич

Шевченківські лауреати з Дніпропетровщини – ювіляри 2014 р.

Дніпропетровська область має великий людський потенціал. В різних галузях і сферах життя суспільства Придніпровського регіону працювали і працюють, створюючи матеріальні, культурні, духовні цінності тисячі відомих і заслужених в нашій країні діячів, особистостей, чий внесок в розбудову краю є дуже вагомий. За свої заслуги перед суспільством вони отримують нагороди: почесні звання, нагрудні знаки, ордени, медалі, премії. Найвища творча відзнака у незалежній Україні на сьогодні – Національна премія імені Тараса Шевченка (таку назву вона має з 1999 р.). До конкурсного розгляду приймаються твори у п'яти номінаціях: художня література; документальна і науково-критична література; музика; образотворче мистецтво; сценічне та екранне мистецтво (раніше була й архітектура). Дев'ятого березня щорічно Україна узнає імена нових лауреатів премії. Загалом їх налічується 614 персоналій і колективів. Серед них 46 осіб – уродженців і діячів культури та архітектури Дніпропетровської області (представників місцевих установ і запрошених для творчої співпраці з інших регіонів і республік), які особисто або у складі творчих колективів були нагороджені Шевченківською премією. В Дніпропетровському історичному музеї зберігається значний масив різноманітних джерел (музейних предметів), що включає комплекси фотографій, документів, творів, нагород, особистих речей лауреатів премії, зокрема: А. Ареф'єва, Л. Голоти, О. Гончара, П. Загребельного, В. Зуєва, Г. Ватченко, В. Прокуди, В. Стрельцова, Н. Суржинова, також окремі предмети, пов'язані із творчістю художників – М. Бута та М. Овечкіна, В. Короткова та В. Ривіна, які брали участь в оформленні діорами та історичного музею; народної майстрині з Петриківки М.Тимченко, письменника з Кривого Рогу Г.Гусейнова, актора Дніпропетровського театру «Крик» М. Мельника.

«Найврожайнішим» нагороди виявився 1978 рік, коли Шевченківську премію отримали 10 осіб від Дніпропетровської області, 4 з яких – уродженці краю, 7 працювали у Дніпропетровському театрі опери та балету над постановкою опери К.Ф. Данькевича «Богдан Хмельницький», що стало особливою подією у культурному житті регіону й України. У цілому було 3 нагородження творчих колективів

(по 7 осіб) від Дніпропетровської області, крім уже згаданих (музей і оперний театр), у 1983 р. премією відзначені архітектори, інженери-будівельники, сільськогосподарські та партійні діячі за забудову і благоустрій центру м. Верхньодніпровська Дніпропетровської області.

Але мало кому відомо, що у 2014 році, коли святкувалось 200-річчя Тараса Шевченка, були відзначені ювілеї від дня народження одразу чотирьох шевченківських лауреатів, уродженців Дніпропетровщини, серед них: 100-річчя ювілеї акторів Олександра Гая та Надії Доценко, 90-річчя художника Георгія Чернявського, 80-річчя театрального та кіноактора Анатолія Пазенка.

Гай і Доценко майже все своє життя працювали акторами в українському драматичному театрі ім. М.Заньковецької у Львові, мали звання заслужених і народних артистів. Олександр Дмитрович Гай (1914-2000) – уродженець Катеринослава, з робітничої сім'ї. Батько працював на металургійному заводі ім. Г.І. Петровського, де довелося працювати й Олександру. Але хлопець був дуже обдарованим, він мав прекрасний голос, тягнувся до співу і акторського ремесла. В Москві він закінчив акторську школу при МХАТ та музичне училище, працював у різних театрах, співав у військовому ансамблі. Під час війни виступав перед бійцями на різних фронтах. З 1947 р. жив і працював у Львові, був провідним актором театру, знімався у кінофільмах, викладав у консерваторії. Шевченківську премію у 1971 р. йому присуджено за виконання ролі Михайла Коцюбинського у фільмі Т. Левчука та О. Левади «Родина Коцюбинських».

Надія Петрівна Доценко (1914-1994) народилась в с. Широке Широківського району Дніпропетровської області. Саме в рідному селі вона отримала перші акторські навички. В Широкому ще з 1911-12 рр. існував самодіяльний театр. У 1936 р. вона закінчила Київський театральний інститут і все життя працювала в Українському драматичному театрі ім. М. Заньковецької у Львові. Прийшла вона до театру ще коли він знаходився у Запоріжжі, разом з театром у 1944 р. переїхала до Львова. У Запоріжжі вона познайомилась зі своїм чоловіком Борисом Романицьким (1891-1988), який був одним із засновників і художнім керівником цього театру. Його можна з повним правом вважати творчим наставником, вчителем Надії Петрівни. Шевченківську премію Н.П. Доценко отримала у 1978 разом з М.Я. Зарудним (драматургом), С.В. Данченком (режисером), М.В. Кипріяном (художником), В.Г. Максименком та Ф.М. Стригуном (виконавцями головних ролей) за виставу «Тил» у Львівському українському драматичному театрі ім. М. Заньковецької.

Ще один актор, родом з Дніпропетровщини, з м. Кривий Ріг, ювіляр 2014 р., шевченківський лауреат – це Анатолій Федорович Пазенко (1934-2008), добре відомий кіноглядачам за виконання ролі

Вітчизняної війни, нагороджений орденами Леніна, Червоної Зірки, Вітчизняної війни I та II ступенів, медалями. Протягом 1955-1964 викладав живопис та був директором Дніпропетровського художнього училища, у 1957-1974 – голова правління Дніпропетровської Спілки художників СРСР, секретар правління Спілки художників СРСР. З 1974 – викладач Київського художнього інституту (доцент). Працював в галузі пейзажу. Починаючи з 1950-х років ним написано маслом та пастеллю багато пейзажів,

ХУДОЖНІЙ ФІЛЬМ
ДОВСЕРІЙНИЙ

**РОДИНА
КОЦУБІНСЬКИХ**

СЦЕНАРІЙ
ПОСТАНОВКА
ОПЕРАТОР-ПОСТАНОВНИК
ХУДОЖНИК-ПОСТАНОВНИК

О. ЛЕВАДИ
Т. ЛЕВЧУКА
В. ВОЙТЕНКО
В. АГРАНОВ

У ролях:
ОЛЕКСАНДР ГАЙ, ЮРІЙ ДІДУЧЕНКО, АНАТОЛІЙ КОЦУБІНСЬКИЙ, РОДИОН АЛЕКСАНДРОВ,
РУДИНА ВОЛОНОВА, СВІТЛАНА ЛОЩИНІНА, ВРОСЛАВ ГІНСЬКИЙ, МИКОЛА КОЗЛЕНКО, ЛІДИЯ ДІДСЕНКО,
МАКІМ ШИРЯКОВ, КИРИЛ ШИРЯКОВ, ІВАН ГАВРИЛЮК, ВАЛЕНТИНА ГРИГОРЕНКО, ЛІДИЯ ПА
ЗАСЯК-РОДИОНОВА, ОЛЕКСАНДР КОЛІЩЕНКО, ОЛЕКСАНДР ПАВЛЮК ТА ІНШІ.

Виробництво кіностудії імені Олександра Довженка

Ватутіна у кількох фільмах. Він закінчив Київський театральний інститут ім. І. Карпенка-Карого (навчався у Верхацького). Працював у Одеському музично-драматичному театрі, у Київському театрі юного глядача, з 1970 – у Київському театрі російської драми ім. Лесі Українки. Народний артист України. Акторами стали також його брат Станіслав і племінник Єгор, відомий по багатьох кінофільмах. Понад 50 років віддав А. Пазенко театральному мистецтву, створивши яскраві, незабутні образи в українському, російському класичному та західноєвропейському репертуарі. Він був і чудовим педагогом. З 1961 року викладав у Київському театральному інституті (з 1988 – професор). Серед його учнів: Б. Бессараб, І. Миколайчук, Б. Брондуков, Л. Яремчук, І. Дука. Державну премію ім. Т.Г. Шевченка у 1983 р. він отримав

разом з М.І. Резниковичем (режисером-постановником), В.М. Добровольським, Ю.М. Мажугою, О.З. Смоляровою, А.Г. Решетниковим (Решетченком), М.М. Рушковським, П.Г. Яремчуком (акторами) за створення образу сучасника у виставах – «Межа спокою», «Кафедра», «Тема з варіаціями» у Київському російсько-драматичному театрі ім. Лесі Українки.

На весні 2014 р. в музеї українського живопису в

Дніпропетровську пройшла виставка художника Георгія Георгійовича Чернявського (1924-981), присвячена його 90-річчю. Він народився 20 квітня в Катеринославі. Художник-живописець. Випускник Дніпропетровського художнього училища. У 1955 р. закінчив з відзнакою Київський державний художній інститут. Учасник Великої

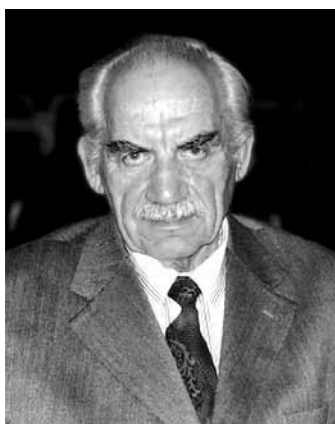
Вітчизняної війни, нагороджений орденами Леніна, Червоної Зірки, Вітчизняної війни I та II ступенів, медалями. Протягом 1955-1964 викладав живопис та був директором Дніпропетровського художнього училища, у 1957-1974 – голова правління Дніпропетровської Спілки художників СРСР, секретар правління Спілки художників СРСР. З 1974 – викладач Київського художнього інституту (доцент). Працював в галузі пейзажу. Починаючи з 1950-х років ним написано маслом та пастеллю багато пейзажів,

які відображають красу української природи та розвиток індустрії в нашому краї. Як зазначали мистецтвознавці, це був майстер зі своїм колом тем, своїм світловідчуття, особистим почерком. Тонкому ліричному почуттю художника допомагає і його дар колориста, уміння організувати багатогранність відтінків у єдине ціле. Праця людини – лейтмотив багатьох творів художника. Значних успіхів домагається автор у творах: «У кар'єрах Кривбаса», «Осінь оранка», «Зима в Кривбасі», «Колгоспне подвір'я». Він створив серії картин – «Індустріальна Дніпропетровщина», «На землі Криворізької», «Марганець», «Сибір», «Залізна руда», «Волга», «Ульянови на Україні», цикл пейзажів «По Ленінських місцях», картини «Петрівка», «Над Дніпром», «Будується 9-а Криворізька» та ін. Твори зберігаються в художніх музеях Дніпропетровська, Донецька, Луганська, Запоріжжя, Полтави, Національному художньому музеї, у приватних збірках. Саме за вищезазначених творів Чернявський був удостоєний Державної премії ім. Т.Г. Шевченка у 1978 р.

**Валентина Бекетова, заступник директора
Дніпропетровського національного історичного
музею ім. Д. Яворницького.**

«ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ»

Дорога редакція!
Дуже мені тяжко на душі, я втратила найдорожчого приятеля з юнацьких років і теперішнього Володимира Володимировича Бойчука. В Інтернеті дуже добре написано про його наукову працю в Магадані (заспали по студиях, вибору не мав, або Магадан, або бандерівець за дротами) та його любов до Холмської землі. Висилаю два вірші які читали на тризні. Похорон відбувся 6 грудня 2014 р.

в м. Львові на Янівському цвинтарі, після св. літургії і чину похорону в церкві Холмської Божої Матері на Харківській вулиці. Земля тобі, пухом, дорогий друже - Др. інженерії будівництва, доцент Львівської Політехніки Володимир Бойчук.

Любов Василів – Базюк
(Торонто, Канада)

ДРУГОВІ ВОЛОДИМИРУ!

Зимові буревії несуть нам великий смуток, жаль,
Покрили снігом, льодом усі, Володимире,
твої життєві дороги.

Тобі приходиться і з ними навіки попроситись,
До вічного життя, великого спокою, вибиратись!
З тобою разом ми ще мали мандрувати,
Зустрічати березень - уродини,
проміння сонечка, весну.

У липні разом у Луцьку, Львові Холмщину згадати
Та рідну нашу землю, Батьківщину,
до серця пригордати.

Доля розгнівалася, вітри – морози всі плани змінили,
Не зможемо разом весну і липень ми зустріти.
Бо пухнасті, іскристі сніжинки
тобі на зустріч поспішають,
Білі сніги пухом далеку небесну дорогу встеляють.
Хоч у Канаді, але думками з тобою,
Облегшити твої страждання, болі - ніхто не може.
А ти зі мною попрощався по телефоні, як ніколи:
"До зустрічі" промовив,
"До зустрічі" - я буду готовий!

Любов Василів-Базюк
1 грудня 2014 р.

ПРИСВЯТА ДРУГОВІ ВОЛОДИМИРУ!

Заплакала Холмська рідна Земля,
За своїм мудрим, сильним духом сином.
Що у своєму серці ніколи не забував її,
Любов і тугу носив ціле життя: і днями, ночами.
Долю вигнавців з своєї батьківської землі
Не міг порівняти з лелеками і журавлями.
Вони повертаються до рідних лугов і лісів,
До високих гнізд над хатами, стовпами.
Зашуміли дубові ліси, каштани, смереки,
Плакучі верби з жалю ще нижче схилились.
Сумна вістка неслась у Степанковичах, Холмі,
Що більш не приїдеш на празник - Пречисту.
Над річкою Бугом, яку так любив,
Ти пам'ятник жертвам усім збудував.
Стоятиме вічно, своє ім'я на спомин нам залишив,
Бо Холмщину і нещасний народ ти вірно кохав.
У наших очах сльози стоять,
Прощати тебе на друге життя - дуже важко.
Одне тільки скажемо: прости нам,
якщо кривду робили,
Та не змогли показати, що міцно тебе шанували
- любили!

Любов Василів-Базюк
4-го грудня 2014 р.

«ДО РІЧНИЦІ ГЕНОЦИДНОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ»

Вісімдесят один рік

Вісімдесят один років минає,
Про голод - геноцид простити, забути не смієм.
Москалі, що живуть в Україні від Леніна, Сталіна вчилися,
І тепер сусідів убивають, голодом морять, жінок зневажають.
Здрігається світ читаючи всі архіви про голод,
Замовчувати - більше москаль не примусить.
Всі держави тепер зрозуміли, що Путін планує,
Та чому Україну він тепер міцно руйнує.
Минуло вісімдесят один років від голоду-геноциду,
Московські нащадки у наших хатах живуть.
Українське підземне багатство і чорнозем - своїм називають,
Жити не вмюють, все проп'ють і з голоду в бруді помруть.
Увесь Західний Світ пригадав,
Що Черчіль після Другої світової війни вказав:
"Зброю, літаки, гармати не ховати, військо не розпускати,
Війну з Сталіном починати, бо багато від нього людей пропаде!"
Америка та Європейські держави війни не почали,
Сталін та його наслідники холодною війну завели,
Людей на заслання по ГУЛАГІ тримали,
Золото - мінерали копали, НКВД-е та стукачів годували.
Найвно захід Європи в московську залежність попав,
Майдан та Небесна Сотня багато їм показали.
Але гроші московські по банках зростали,
Бо газом торгували, долари рахували, туман в очі пускали.
Небесная Сотня прикладом стала, як воює Москва,
Але досі не вирвали всіх з московських обіймів.
Розбитий літак з Нідерландів також світові показав,
Як дикий Путін воює та що для Росії планує?
Гинуть наші молоді лицарі, життя не жаліють,
Відганяють ворога, що в Україні жив і Москву хвалив.
Батьки, матері наших героїв і всі люди зі сну пробудились,
Зрозуміли, що батьківщину мусять самі боронити,
Бо чужі своєї крові не проллють!

Любов Василів-Базюк (Канада), 21 листопада 2014.

КАМО
ГРЯДЕШИ
(ПОЕМА)

I
Шаленіють вітри, скаженіють вітри
Над Таврійським розтерзаним
степом.

Божеволіє світ без керма і вітрил,
Тут, як в пеклі, вже жити нестерпно.
Шаленіють вітри, скаженіють вітри,
Їх не взмозі спинити і брами зелені,
Що лишилися лиш шматтям вітрил
У розбурханім морі між небом й землею.

Б'ють на сполох у полум'ї лютих пожег
Очманілі від згарища сонячні дзвони.
Доки світ сам себе ще не зжер,
Вони дзвонять і дзвонять, і дзвонять ...
Як останній прихисток – жага до життя,
Де козацькому роду нема переводу,
Понад силу веде нас в згорілих житах
В край під ясними зорями й з тихими водами.

II
I в осінню негоду, й тріскучий мороз,
Коли січень січе або лютий люте,
Нас не спинить ніщо, хоч вбивай, хоч морозь,
На тернистім шляху, який волі вартує.
Тільки зорі нам світять і вказують шлях
У пустелі безмежній, де білим по білому,
Бо немає Мойсея у наших краях,
Щоб зарадив народу терплячому й бідному.

A колись же на рідній землі – кобзарі і каменярі -
Були сіллу її, і пророками й совістю світу.
I донині на нашім Йордані – на сивім Дніпрі
Ще живуть їх нескорений дух і святі заповіті.
Ми – народ будівник, ми - народ бунтівник,
В нас трагічна, кривава й звитяжна історія.
Ми - народ, що боровся, страждав і не зник,
Не згорів у горнилі нелюдського горя.

Як прикуті до грізних чужинських галер,
Ми віками гребли у морях катувань і сваволі.
Та ніколи й на мить не згасав – ні тоді, ні тепер –
В нас одвічний вогонь до жаданої волі.
За жадою до неї усі кривожерні кати
Нас під корінь рубали, в ясир забирали,
У голодному пеклі ламали хребти
Та у жорнах гулагів у порошок стирали.

A коли розквітав наш омріяний сад,
Вони нищили квіт – і зникали чесноти,
Світлий розум й талант, наша сила й краса
В хижих пазурах й пащах та хащах звіроти.
Навіть сонце згасало у розпалі страт,
Де навколо руїна, кати та їх жертви.
Світ жажався жадливіх й небачених втрат .
I не думав, що ми вже повстанемо з мертвих.

Від тортур і знущань – у нас вічна печаль,
Що відлунює боєм у кобзах й бандурах,
Закарбована глибоко в наших очах,
Плеться тугою й сумом в піснях та у думках.
За всі муки й вселенський наш біль
Не присудять нам премії Нобеля,-
Найжорстокіший присуд несемо в собі,
Доки в душах й тілах догорає Чорнобиль.

У виснажній борні, із руїни й віків забуття,
Ми воскресли жертвним калиновим гроном.
Наша бронза державна й соборний наш стяг –
З крові мучеників і звитяги героїв.
Тих, хто в битвах поліг, хто у пеклі згорів,
Хто боровся й не скнів, хто не гнувсь й не схилився
Під ударами хвиль й від шаленства вітрів,
Хто ніс хрест свій, хто з вірою жив – й не скорився.

Нам відкрились шляхи у незвіданий світ,
Де бурхливі пороги і коловороти.
Куди йти? Який шлях є воістину свій ?
Приведе він на твердь, а чи в твань і болото?
Стоїмо на розпутті розіп'яти, як на хресті, -
У сум'ятті, у сумнівах та у ваганні .
Знов над нами, як вічне закляття, як тінь,-
Вкотре грати із долею навпереваги.

Боже праведний, неба до нас прихили
На дорозі, важкими копитами збитий,
I зарадь нашій долі, гіркій, як полин,
I приведи до пуття всіх зневірою вбитих.
Розірви всі кайдани принижень і зла,
Що як бранців тримають нас в пеклі ще й досі.
Спопели в душах рабство і скнилість до тла.
I наповни жагою до кращої долі.

Шаленіють вітри, скаженіють вітри
Над Таврійським розтерзаним степом,
Вже позаду лишилося шмаття вітрил,
А попереду – мертве безмежжя простерлось.
У розірване небо летять кураї,
Хмари пилу кочують за обрій,
Скіфські баби завмерли в печалі своїй,
Непохитні, смиренні і добрі.

Ох, як важко іти по колючій стерні
З манівців та до битого шляху.
Хоч на босих ногах тільки рани одні,-
Та немає ні болю, ні страху.
Навкруги голий степ – ні дерев, ні води
I розпечена вись - на шоломах курганів.
Аж, нарешті, - озера і ріки. От диво із див.
Але то лише марево – фата моргана.

Над спустошеним степом шуліка завис
I чатує злодійськи на здобич.
Скрізь руїна. Світ жахів. Іди і дивись,
Як пройшов тут Мамай у сучасній подобі.
То орда, навіжена і дика орда,
Із заброд і злodyг, мародерів й манкуртів,
Пронеслась буревієм і наче бурхлива вода
Затопила країну ганьбою і скрутою.

Всюди бідність, розпушта, сухоти і снід,
Секондхендом, як гноєм, завалено.
Від численних чеснот залишивсь тільки слід
На скрижальях у Біблії та у Євангелії.
Розд'їдає короста корупції все, як іржа,
I стирчать з бур'янів лиш недогарки згарищ.
Вже не має кому ані сіять, ні жать,
Бо кругом жебраки й гидкий сморід від звалищ.

Ім лишилось лише нашу землю продать,
Кров'ю й потом, й гіркими сльозами политу.
Так і будемо й далі усі вмирати,-
Якщо вже і за землю програємо битву.
Тут для обраних - рай, а всім іншим – катма.
Для багатих – Багами, для бідних – всі біді.
Тільки здихались вкупі старого ярма,

Агрокорпорація СТЕПОВА – одна з найбільших і провідних корпорацій, яка займається повним циклом виробництва насіння. Місія корпорації полягає у наданні покупцю насіння кращої якості, яке відповідає найвищим європейським стандартам.

На сьогоднішній день «Степова» налічує понад 13 000 га землі, розташованої в східній частині України.

Компанія має сучасний логістичний центр, що забезпечує швидкість і зручність у своєчасному отриманні готового рішення з відвантаження насіннєвого матеріалу для наших клієнтів.

Україна, м. Дніпропетровськ,
вул. Калинова, 3

телефон: +38 (0562) 399-101

факс: +38 (056) 370-47-31

телефон: +38 (095) 794-79-38

E-mail: td.stepova@gmail.com

**Дніпропетровське обласне управління
лісового та мисливського господарства**

*Зелене майбутнє
Дніпропетровщини
в надійних руках!*

Наша адреса: м. Дніпропетровськ

вул. Набережна Перемоги, 38

Тел: (056) 726 - 21 - 75

Факс: 726 - 71 - 75

dnoulg_ohorona@dp.ukrtel.net

